

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

4

Ο Ηρωικός
Καβαλάρης

Ο ΗΡΩ-Ι-ΚΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ἀπόδοσις:

Κ. ΝΗΣΙΩΤΗ

Μέσα σ' ένα είδος πανδοχείου στο Πάλο-Ἀλτο, μικρή ἀμερικανική πόλι κοντὰ στὰ σύνορα τοῦ Μεξικοῦ, δυὸ ἄνθρωποι κοιμούντιζαν μὲ χαμηλὴ φωνή. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου αὐτοῦ εἶχε συνηθίσει πιά σὲ πελάτες τέτοιας ὑποστάθμης καὶ ἤξερε ὅτι δὲν θὰ ἔβγαине σὲ καλὸ τοῦ νὰ ζυγώνη καὶ πολὺ κοντὰ τους, γιατί κάθε λόγος ποὺ θὰ ξέφευγε θὰ τὸν πλήρωνε ἀκριδιά.

Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, οἱ δυὸ πελάτες διέκοπταν τὴν κοιμέντα τους καὶ ρουφούσαν κομμωτὰ γουλιὰ οὐίσκυ κακῆς ποιότητος. Ἐπειτὰ σκούπιζαν τὰ χεῖλιά τους μὲ τίς ἄκρες τῶν μανικιών τους.

— Ἡ δουλειὰ εἶναι κοιλὴ καὶ δίχως κινδύνους, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ εἶχε πλατεῖς ὤμους καὶ μιὰ οὐλὴ ἀπὸ κλαδευτῆρι στὸ πρόσωπο καὶ ποὺ τὰ γκρίζα μάτια του εἶχαν μιὰ ὀπακρουστική λάμψη.

— Καὶ θέβαια, συμπλήρωσε ὁ συνομιλητὴς του ποὺ ἦταν μᾶλλον κοντὸς καὶ ποῦ, ἀπ' τὰ μαῦρα του μαλλιά καὶ τὸ μελαχροινὸ του πρόσωπο, φαινόταν πὼς ἦταν μεξικανικῆς καταγωγῆς. Μὰ ὑπάρχει στὴ μέση κάποιο ἐμπόδιο...

— Ποιό; μουρμούρισε ό Ντάν Γουώρμπλιγκ, σουφρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Στο Ράντερ - Γκρήικ θα γίνη, έ; Ξεχνάς, λοιπόν, πώς ό σερίφης εκεί είναι εκείνος ό καταραμένος ό Μάρσμιθ, άνθρωπος έξαιρετικά επικίνδυνος... "Αν δέν πιάση άμέσως τό κόλπο μας, δέ γλυτώνουμε άπ' τὰ νύχια του, ξέρετο!

Ό Ντάν Γουώρμπλιγκ άπλωσε τό χοντρό ροζισιαμένο χέρι του κι' έσφίξε μέ τόση δύναμη τό μπράτσο του συντρόφου του, ώστε ό Μεξικανός μέ δυσκολία συγκράτησε μία δλαστήμια πού του ήρθε ως τό στόμα.

— "Ακουσε, Άντώνιο Περέζ... Τό ξέρω πώς δέν είσαι καί τόσο παλληκαράς... Μά, τούτη τή φορά, οί φόβοι σου είναι άδικαιοιολόγητοι. "Εχω κανονίσει τή δουλειά τόσο φροντισμένα, πού δέν πρέπει νά φοβάσαι καθόλου. "Επειτα ό ρόλος πού θα παίξεις του λόγου σου δέν έχει κανένα κίνδυνο.

"Αφισε ένα καγχασιμό κι' άρχισε νά έξηγη ή λεπτομερώς τί ζητούσε άπ' τό συνέννοχό του. "Αμέσως έπειτα, ό Άντώνιο Περέζ έμπηξε τὰ χάχανα καί χτύπησε μέ τήν παλάμη του τό σαραβαλιασμένο τραπέζι.

— "Αμ' μίλα έτσι, ντέ! "Η δουλειά τότε είναι κανονισμένη στην τρίχα!, είπε μ' ένθουσιασμό.

Ό Ντάν Γουώρμπλιγκ ήταν άνθρωπος γνωστός κι' άπό τίς δυό μεριές τών συνόρων γιά τήν σβελτοσύνη του στο πιστόλι καί τή μεγάλη του δεινότητα στο άλογο. "Ηταν κοινό μυστικό έπίσης πώς ζούσε μάλλον άπ' τίς κλειψιές παρ' άπό άλλη τίμια δουλειά, μά κανείς δέν ριφοκινδύνευε νά τό πη αυτό στα φαινερά καί νά αναφέρη στοιχεία γι' ατί όλοι έπρεμαν τό πιστόλι του. "Αλλωστε, χειροπιαστές άποδείξεις δέν ύπήρχαν, γι' ατί άλλοιώς ό σερίφης Μάρσμιθ δέ θα πόν άφινε ν' άγιάσει.

Ό Γουώρμπλιγκ πηγαινοερχόταν, τόν έδλεπαν κάποτε πολλές μέρες συνέχεια από Ράντερ - Γκρήικ, χανόταν γιά άλλο τόσο καιρό ή καί περισσότερο κι' έπειτα γύριζε καί πάλι.

Κανείς δέν ήξερε άκριβώς άπό τί ζούσε κι' όλοι ύπέθεταν πώς είχε μεγάλη τύχη στο χαρτί. "Ισχυριζόταν ότι είχε κάποιο κομπόδεμα καί χάρις σ' αυτό άγόρασε χοντρά ζώα καί τὰ μεταπουλούσε. Μά στη δουλειά αυτή δέν ύπήρχε κάτι πού νά τόν έπιβαρύνη ουσιαστικά, γι' ατί, γενικά, όλοι απέφευγαν νά τὰ βάλουν μέ τόν Ντάν Γουώρμπλιγκ. Θα ήταν πολύ επικίνδυνο αυτό. Θα ήταν σαν νά ζύγωνε κανείς πολύ κοντά σ' ένα ήλεκτροφόρο σύρμα.

Ό Ντάν είχε παρατηρήσει πώς, κάθε Παρασκευή βράδυ, ό ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου μαγαζιού του Ράντερ -

Γκρηϊκ, κάποιος Στήβ Φούλερ, παρελάμβανε, ένα σεβαστό ποσό σε χαρτονομίσματα, για να έχη έτσι ν' αλλάξει — με κάποιο κέρδος βέβαια τα τσέκ που του δίνουν οι εργάτες — νός μεταλλείου που βρισκόταν στα περίχωρα.

Το μεταλλείο αυτό θέλοντας ν' αποφύγη να γίνουν οι χρηματοπιστολές του στόχος επιθέσεως των ληστών, που από καιρό σε καιρό έκαναν την εμφάνισή τους στην περιφέρεια αυτή, αντί να πληρώνη το προσωπικό του με μετρητά, τους έδινε τσέκ. Οι πληρωμές του ανέρχονταν άλλωστε σε αρκετές χιλιάδες δολάρια και η μεταφορά τόσο μεγάλων ποσών θα κινούσε σίγουρα την όρεξη των ληστών αυτών.

Συνήθως, οι εργάτες πήγαιναν μόνοι τους στην πόλι για να εισπράξη ο καθένας τους χωριστά το τσέκ του. Μά, τώρα και λίγες έβδομάδες, ο Στήβ Φούλερ είχε δεχτή, έπειτα από ποιοκάλια των μεταλλωρύχων που έμενιν στην Ράντερ-Γκρηϊκ, να τους κάνει τὸν προπεζίτη, με ώρισμένα ανταλλάγματα βέβαια.

Ο σερίφης τὸν είχε προειδοποιήσει πὼς αὐτὸ δὲν ἦταν φρόνιμο, μὰ ὁ Στήβ Φούλερ δὲν ἦταν καιέννας ἀρχάριος σὲ τέτοιες κομπίνες. Ἐξ ἄλλου, τὸ μοιγαζί του εἶχε πάντα κόσμο — γιὰτὶ ἦταν συγχρόνως μπάφ, μπουκάλικο, κοψίστημα νεωτερισμῶν κ.λ.π. — ὥστε αὐτὸ ἦταν κάποια ἐγγύησις ὅτι δὲν θὰ τολμούσε καινεῖς νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ.

Ἐπειτα, οἱ ἀρκετὲς χιλιάδες δολάρια ποὺ παρελάμβανε δὲν ἔμεναν γιὰ πολὺ στὸ μικρὸ μεταλλινὸ χρηματοκιβώτιο, ποὺ εἶχε κόπω ἀπ' τὸ τεζάκι του. Σὲ μισήμιση, τὸ πολὺ δυὸ ὥρες, τὰ χαρτονομίσματα ἀλλάζονταν μὲ τὰ τσέκ, ποὺ ὅλα τους ἦσαν ὀπισθογρομμένα στὸ ὄνομά του. Κι' αὐτὰ πάλι ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἔστελνε στὴν τράπεζά του.

Ὅμως ὁ Ντὰν Γουώρμπλιγκ εἶχε βρῇ τὸν τρόπο νὰ βάλῃ χέρι στὸ χρήμα αὐτό. Ἦξερε πὼς δὲν θὰ εἶχε στὴ διάθεσί του παρὰ ἐλάχιστο καιρὸ κι' εἶχε μελετήσῃ τὸ σχέδιό του μὲ κάθε λεπτομέρεια.

Ἐπειτα ἀπὸ ποιοκολούθησι δυὸ ἐβδομάδων, εἶχε διαπιστώσῃ πὼς ὁ Φούλερ εἶχε στὸ μοιγαζί του τὸ χρήμα ἀπὸ τὴς ὀκτώμιση καὶ μόλις κατὰ τὴς ἑννῆ ἔρχοντοιν σ' αὐτὸ οἱ περισσότεροι πελάτες.

— Ὡστε ἔχω μόνο μισὴ ὥρα γιὰ νὰ ἐνεργήσω... συνεέρανε. Τὰ ἀνολαμβάνω ὅλα ἐγώ, Ἀντώνιο. Ἐσὺ, ἔρεῖς τί θὰ κάνῃς, ὥστε φύγε τὸ ταχύτερο γιὰ τὸ Ράντερ-Γκρηϊκ.

Ὁ Ἀντώνιο κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι. Σηκώθηκαν

κι' οί δύο τους. 'Ο Μεξικανός πήδησε στο ἄλογό του κι' ἔφυγε μέ καλποισμό. 'Ο Ντάν Γουώρμπλιγκ τὸν κύτταξε πού ἀπομακρυνόταν, μ' ἓνα σαρκασμὸ στὰ χεῖλη.

Ο 'Αντώνιο εἶχε φύγει κατὰ τὶς δύο τὸ ἀπόγευμα. Κατὰ τὶς ἑπτὰ τὸ βράδι ξαναγύρισε καὶ ἔβηκε πάλι τὸ συνένοχό του.

— "Ὅλα πᾶνε καλά... τοῦ εἶπε μ' ἐνθουσιασμό. 'Εγὼ ἔκανα τὴ δουλειά μου, ἡ σειρά σου τώρα, Ντάν.... Βέβαια θὰ τὰ μοιραστοῦμε στὴ μέση, ὅπως συμφωνήσαμε. Ἔ; Μισάμισά;

— Καὶ βέβαια, ἀδερφέ, σύμφωνα...

'Ενῶ ὁ Ντάν Γουώρμπλιγκ πῆγαινε ἀργὰ - ἄργα πάνω στ' ἄλογό του πρὸς τὴν κωμόπολι γιὰ νὰ βάλῃ σ' ἐνέργεια τὸ καινούργιο σχέδιό του, ὁ σερίφης Μάρσμιθ ἐτοιμαζόταν γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ κάνῃ ἓνα γύρο στοὺς δρόμους τοῦ Ράντε - Γκρήικ.

"Ὅπως τὸ εἶχε πῇ κι' ὁ 'Αντώνιο Περέζ, ὁ Μάρσμιθ ἦταν ἄνθρωπος μέ κύρος. Εἶχε ἐπιβάλῃ τέτοια τάξι στὴν κωμόπολι ὅπου ἦταν ἀστυνόμος, ὥστε τὴν θεωροῦσαν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἡσυχες περιφέρειες τῆς χώρας. Εἶχε κατορθώσει νὰ πατάξῃ τοὺς ταραξίες κι' ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν καυγατζήδων καὶ τῶν μεθύσων.

Αὐτοὶ ἀκριβῶς ἦσαν κι' οἱ λόγοι στοὺς ὁποίους ὁ Βὰν Γουώρμπλιγκ στήριζε τὴν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων του. Ποτὲ δὲ θὰ περνοῦσε ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ Μάρσμιθ πῶς ἓνας κακοποιὸς θὰ εἶχε τὴν τόλμη νὰ κάνῃ μιὰν ἐπίθεσι στὴν περιοχὴ του.

Μόλις ὁ Μάρσμιθ εἶχε στρίψει τὴ γωνία τοῦ δρόμου, ἡ κόρη του ἡ Λίσμπεθ ἔτρεξε στὴν πόρτα μέ καρδιοχτύπι καὶ

μ' ένα χαμόγελο εὐτυχίας κι' ἀνυπομονησίας στὰ χεῖλη της. Εἶχε ἀκούσει ἕνα σιγανό, τρεμουλιαστό κᾶπως σφύριγμα. Ἦταν τοῦ ἀγαπημένου της τοῦ Μπίλ Χόγουαρντ, ποὺ ἐπείτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὴν ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Μπίλ Χόγουαρντ, ἕνας νεαρὸς κάου - μπού ὡς εἴκοσι πέντε χρόνων, ἀγαποῦσε τὴ Λίσιμπεθ καὶ ἐκείνη δὲν φαινόταν ἀδιάφορη στὸ αἰσθημά του. Ὁ Μπίλ εἶχε πρόσωπο στρογγυλὸ σὰν φεγγάρι κι' ὁμορφα, κανονικὰ χαρακτηριστικά. Ὦρες - ὦρες, ἴσως εἶχε κάποιαν ἐλλόκοτη φλόγα στὴ ματιὰ καὶ τὸ φέρσιμό του ἦταν γεμάτο πείσμα καὶ περηφάνεια, μὰ σὰν ἀντίκρυζε τὴ Λίσιμπεθ γινόταν σὰν ἀρνάκι καὶ τὸ στόμα του ἔσταζε μέλι. Ἐκείνη ἦταν τὸ πᾶν στὴ ζωὴ του.

Ἀλλάξαν ἕνα παρατεταμένο φιλί. Ἡ κοπέλλα ταδήχτηκε ἀπότομα καί, πιάνοντάς τον ἀπ' τὸ χέρι, τὸν ἔμπαξε στὸ μικρὸ κηπάκο, ποὺ βρισκόταν πίσω ἀπ' τὸ χοντροφτιαγμένο σπίτι της.

— Μπίλ, τοῦ εἶπε ἀναστενάζοντας, εἵμαστε τρελλοί... Τὸ ξέρεις πῶς ὁ πατέρας μου δὲ θέλει νὰ σὲ δῇ στὰ μάτια του... ἀγύριστο κεφάλι...

Ἐκεῖνος τῆς ἐσφίξε τὰ χέρια.

— Ναί, τὸ ξέρω, μουρμούρισε σιγανά. Μὰ τί τοῦ ἔκανα; Τί παράπονο ἔχει ἀπὸ μένα;

Κι' ὅμως ὁ Μπίλ ἤξερε γιατί ὁ Μάρσμιθ ἀπαγόρευε στὴν κόρη του νὰ τὸν βλέπη καὶ νὰ κουβεντιάζη μαζί του. Δὲν ἦταν ἀνθρωπος δίχως ἐλαττώματα, εἶχε κάποια κλίσι στὸ χαρτί... Κι' αὐτὸ τὸ θεωροῦσε ὁ σερίφης μεγάλο ἐλάττωμα. Εἶχε μάλιστα πολλὰς φορές κουγαδίσει στὰ γερά μὲ τὸν Μπίλ κι' εἶχε πῆ ὀρθὰ - κοφτὰ στὴν κόρη του πῶς θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν διώξη ἀπὸ τὸ σπίτι του παρὰ νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο της μ' ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο.

— Ναί, τοῦ ψιθύρισε ἐκείνη μὲ θλίψη καὶ κόλλησε σφιχτὰ στὸ στήθος του. Ναί, ὁ πατέρας μου δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ κουβέντα γιὰ τὴν ἀγάπη μας... Κι' ἂν ποτὲ μάθαινε πῶς εἶσαι δῶ, πῶς σὲ βλέπω μ' ὅλο ποὺ μοῦ τὸ ἀπαγόρευσε...

Ἡ Λίσιμπεθ ἀναπνοήχισσε. Ἐνα δάκρυ κύλησε ἀπ' τὰ μάτια της πᾶνω στὸ χέρι τοῦ Μπίλ.

— Εἶναι πολὺ σκληρὸς ὁ πατέρας σου, τῆς εἶπε αὐτὸς σιγανά. Ἐχει ἄδικο... Ἐχει ἄδικο...

Ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα τῆς κουζίνας, ἡ Λίσιμπεθ κύταξε τὴν ὥρα σ' ἕνα ρολοὶ ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο.

— ὦ! Θεέ μου!... Ἐννέα παρὰ τέταρτο... Ὅπου καὶ νᾶναι θὰ γυρίσῃ ὁ πατέρας μου... Ἄντε, Μπίλ... Φύγε γρήγορα... Στὸ καλὸ!

"Αλλάξαιεν ένα βιοιστικό φιλή και τὸ παλληκάρι ἔτρεξε στ' ἄλογό του ποὺ ἦταν δεμένο ἐκεῖ κοντά, σ' ἓνα δρομάκο. Μισὸ λεπτό ἀργότερα, διέσχισε σὰ δέλος τὸ Ράντερ-Γκρήικ καὶ σταματοῦσε στὴν πόρτα τῆς ξύλινης καλύβας του, λίγο ἔξω ἀπ' τὴν κωμόπολι.

Ξεσέλωσε τὸ ἄλογό του, τὸ ἔβαλε στὸ μικροσκοπικὸ στάβλο καὶ πῆγε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ φτιάξη τὸ λιπὸ δεῖπνο του.

"Ενας γρήγορος καλψασμὸς τὸν ἔκανε νὰ γυρίση τὸ κεφάλι. Ἐκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὸ κατῶφλι τῆς καλύβας. Ὁ καβαλλάρης στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα του καὶ πήδησε ἀπὸ τ' ἄλογό του. Ὁ Μπίλ Χόγουαρντ τὸν εἶδε νὰ προχωρή πρὸς τὸ μέρος του.

— "Ὁ Μάρσμιθ!, φώναξε. Ἐσεῖς σερίφη, πῶς ἀπὸ δῶ;

Ὁ Μάρσμιθ εἶχε μιὰ ψυχρὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓνα μεγάλο ἐξάσφαιρο περιστροφο. Τὸν κύτταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ τοῦ εἶπε ξερά:

— Μπίλ Χόγουαρντ... Πρέπει νὰ με ἀκολουθήσης!...

— Ἐγώ;... Μὰ τί συμβαίνει, σερίφη;

— Ἐλα, ἄσε τίς τσιριμόνιες καὶ τὰ χωρατά... Ξέρεις πολὺ καλὰ τί συνέβει στοῦ Στήβ Φούλερ...

Ὁ νεαρὸς κάου - μπού τὸν κύτταξε μὲ κατὰπληξι.

— Στοῦ Στήβ Φούλερ; εἶπε μηχανικά.

Ὁ Μάρσμιθ γέλασε βιασμένα.

— Εἶσαι πιὸ καπῶτσος ἀπ' ὅσο φαίνεσαι... Δὲν σὲ πίστευα γιὰ τόσο ὑποκριτή!...

Τὸ βλέμμα τοῦ Μπίλ σοβάρεψε.

— Γιὰ προσέξτε!, τοῦ εἶπε θυμωμένα. Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νά...

— Ὁ Στήβ Φούλερ δολοφονήθηκε, τὸν διέκοψε ὁ σερίφης μὲ ἥρεμο τόνο, καὶ λήστεψαν τὸ χρηματοκιβώτιό του...

— Ἐ, λοιπόν; Αὐτὸ εἶναι πολὺ λυπηρό, μά...

— Καὶ βρῆκα ἐπὶ τόπου τοῦτο δῶ τὸ πραγματάκι!, πρόσθεσε ὁ Μάρσμιθ.

"Ἐδειξε στοῦ Μπίλ ἓνα χοντροφτιαγμένο ρολοῖ ποὺ τὸ τζάμι του εἶχε σπάσει, καθὼς εἶχε πέσει χάμω. Ὁ Μπίλ τὸ κύτταξε μ' ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια.

— Μά... αὐτὸ εἶναι τὸ ρολοῖ μου!

— Ὡστε τὸ ὁμολογεῖς... Κι' ἐπειδὴ τὸ ρολοῖ σου δὲν ἔχει ποδάρια γιὰ νάρθη μόνο του στοῦ Φούλερ, ἔδωκα τὸ συμπεράσσιμα πῶς...

Ὁ Μπίλ ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μέτωπο καὶ ψάλλισε.

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω, σερίφη...

‘Ο σερίφης τὸν ζύγωσε περισσότερο καὶ τοῦ εἶπε ἀπειλητικά:

— Καὶ τ’ ἄλογό σου ἦταν ἀκόμα λαχανιασμένο ὅπ’ τὸ τρέξιμο ὅταν ἦρθα... Ἔφτασες ἐδῶ μόλις δέκα λεπτά πρὶν ἀπὸ μένα...

Ὅπως φαινόταν, τὰ περιστατικά ἔρχονταν ἀπανωντὰ γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσουν τὸ δύστυχο Μπιλ Χόγουορντ. Τὸ σατανικό σχέδιο τοῦ Ντὰν Γουὼμπλιγκ εἶχε πετύχει σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο.

Μὰ τί εἶχε συμβῇ ὥστε μιὰ σειρὰ ὁλόκληρη ἀπὸ ἀτράνταχτες ἀποδείξεις εἶχαν σωρευθῇ εἰς βάρος τοῦ νεαροῦ κάου - μπού;

Ο παιν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Πάλο - Ἄλτο ὁ Ντὰν - Γουὼμπλιγκ δὲν ἦταν καθόλου διασπαστικός. Ἦθελε νὰ φτάσῃ στὸ Ράντερ. - Γκρήικ ἔτσι, ὥστε νὰ μείνῃ ἐκεῖ μόνο ὅσο τοῦ χρειαζόταν γιὰ τὴν ἐπίθεσι πού σχεδίαζε.

— Δὲν χρειάζεται νὰ μὲ δῇ κανεὶς, ἔλεγε μέσα του κα-
νονίζοντας ἀνάλογα τῇ γρηγοράδᾳ τοῦ ἀλόγου του.

Κατὰ τὶς ὀκτῶ καὶ τέταρτο, ἀντίκρουσε τὰ πρῶτα φῶτα τῆς κωμοπόλεως. Ἐπεφτε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ σούρουπο κι’ ἔκανε τὶς σιλουέττες τῶν δέντρων πρὶν θαιμπές. Τόσο τὸ καλύτερο ὅμως. Ἡ ὥρα ἐκείνη ἀκριβῶς ἦταν ὅ,τι τοῦ χρειαζόταν.

Ὅταν ἔφτασε δυὸ περίπου χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Ράντερ - Γκρήικ, πήρε ἓνα μονοπάτι πού ἔκανε τὴ βόλτα τῆς κωμοπόλεως καὶ περνοῦσε καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα κοντὰ ἀπ’ τὸ μαγαζὶ τοῦ Στηβ Φούλερ. Ἡ τύχη τὸν εὐνόησε καὶ γλύστρησε ἀπαραιτήρητος μέσα σ’ ἓνα στενὸ δρομάκι πού πήγαινε κατ’ εὐθείαν στὸ μαγαζὶ τοῦ Φούλερ.

Ξεπέρασε ἀθόρυβα κι’ ἔδωσε κάπου πρόχειρα τὸ ἄλογό του. Ἔτσι θὰ ἔφτανε νὰ τραβήξῃ ἀπτόμα τὰ γκέμια καὶ νὰ

τὸ λύση ἀμέσως ὥστε, νὰ μὴν ἔχαινε ἄδικα καιρὸ καὶ νὰ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ σὰν τὸν ἄνεμο.

Ὁ Ντᾶν Γουῶρμπλιγκ ἔδγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ ἑνα ρολοῖ καὶ τὸ κύτταξε γελῶντας πονηρά:

— Αὐτὸ θὰ με ἐξυπηρετήσῃ μιὰ χαρά... εἶπε μέσα του.

Ἦταν ὁκτῶ καὶ σαράντα λεπτά. Ὅλα πῆγαιναν καλά. Ἀπὸ ἑνα παράθυρο χωρὶς κουρτίνες ποὺ ἔβλεπε στὸ δρόμο, διέκρινε τὴ σιλουέττα τοῦ μέλλοντος θύματός του. Στὸ μαγαζὶ βρισκόνταν μόνο τρεῖς πελάτες.

Τοὺς ἤξερε ἐξ ὄψεως κι' ἦταν σίγουρος πὼς δὲ θὰ ἔμεναν στὸ μαγαζὶ πάνω ἀπὸ πέντε λεπτά. Ἦταν τακτικοὶ θαμῶνες τοῦ λαϊκοῦ χοροδιδασκαλείου ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ δίπλα καὶ ποὺ ἡ ὀρχήστρα τοῦ εἶχε πιά ἀρχίσει νὰ παίξῃ τὰ πρῶτα κομμάτια της.

Σὲ λίγο ψυχὴ δὲν εἶχε μείνει μέσα... Ἦταν ἡ στιγμή ποὺ ἔπρεπε. Ὁ Ντᾶν Γουῶρμπλιγκ ἔκανε τὴ βόλτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μπῆκε ἀπὸ μιὰ πλάγια πόρτα.

Ὁ σερίφης Μάρσμιθ μόλις εἶχε μπῆ σπὴ σάλλα τοῦ παλαιοῦ χοροδιδασκαλείου ὅταν ἄκουσε δυὸ πιστολιές.

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀρχή! Κάτι ἔγινε στοῦ Στήβ Φούλερ!

Ὁ κόσμος ἔτρεξε ἑσπῖσω του. Μπῆκε μὲ ὀρμὴ στὸ μαγαζὶ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἑνας ἄνθρωπος, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴ σιλουέττα του, δρασκελίζε τὸ παράθυρο ποὺ ἔδγαине στὸν ἄλλο δρόμο.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ νόμου ρίχτηκε πίσω του. Τὴ στιγμή ποὺ ξεπρόβαλε ἀπ' τὸ σκοτάδι, φάνηκε μιὰ λάμψη πιστολιάς καὶ μιὰ σφαῖρα τοῦ τρύπησε τὸ καπέλλο. Ἔπεσε ἄμέσως μπρούμυτα καὶ βγάζοντας τὸ περιστροφὸ τοῦ πυροβόλου λησε τὸν κακοποιό. Κάνοντας νὰ σηκωθῇ καὶ πάλι, ἄκουσε καλπαισμό.

Ἦρμψε μὲ δία μέσα στὸ μαγαζὶ.

— Γρήγορα ἑνα ἄλογο! φώναξε... Ὁ κακοῦργος φεύγει!...

Οἱ κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως, ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ γύρω ἀπὸ τὸ ἄψυχο σῶμα τοῦ Φούλερ, τὸν εἶδαν νὰ περνάει μπροστὰ τους σὰν σίφουνας. Στερέωσε τὴ σέλα του, ποὺ εἶχε λίγο γεῖρει καὶ τὸ ἄλογο, κάτω ἀπ' τὸ κίνημα τῶν σπειρουινῶν, κάλπασε σὰν φρενιασμένο πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ εἶχε πάρει ὁ δολοφόνος.

Μὰ ἦταν πολὺ ἀργά... Ὁ ἐπιδρομεὺς εἶχε χαθῇ μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι. Ὁ σερίφης ξαναγύρισε στὸ μαγαζὶ. Εἶχαν μεταφέρει πιά τὸ δυστυχισμένο Φούλερ μέσα σ' ἑνα ἄλλο δωμάτιο. Ἐνας ἀπ' τοὺς παρισταμένους ἔδωσε στὸ Μάρσμιθ ἑνα ἀντικείμενο ποὺ εἶχαν βρεῖ χάμω.

— "Ένα ρολοί..., είπε ό πατέρας τής Λίσμπεθ.

Τό έξήταισε προσεκτικά καί τό πρόσωπό του σοβάρεψε μονομιάς. Τό ήξερε αυτό τό ρολοί. Ήταν του νεαρού Μπίλ Χόγουαρντ.

— Θα του έπεσε σίγουρα..., μουρμούρισε.

"Επειτα, γυρίζοντας στους άλλους, διέταξε:

— Φροντίστε σείς για τό Στήβ Φούλερ... Φωνάξτε τό γισιτρό... Έγώ θα προσπαθήσω να πιάσω τόν κοικούργο!

— "Ο Στήβ είναι νεκρός, του είπε κάποιος. "Η καρδιά έπαψε να χτυπάει...

"Ο Μάρσμιθ κοβάλλησε καί πάλι τ' άλογό του καί ξεκίνησε με καλπασμό για τό σπίτι του Μπίλ Χόγουαρντ. "Εσφιγγε τα δόντια του με λύσσα.

— Τό ήξερα έγώ, ψιθύρισε θυμωμένα, πώς τό ύπακείμενο αυτό είναι του σκοινιού καί του παλουκιού!...

Καί τώρα, βρισκόταν μπρός στο πολληκάρι πού, μ' όλο πού ήταν χλωμό από τή συγκίνηση, είχε ξαναβρή καί πάλι τήν ήρεμία του κι' επέμενε για μιάν ακόμα φορά.

— Δέ χτύπησα έγώ τόν Στήβ Φούλερ... Δέν μπορώ να κοιταζώ πώς βρέθηκε εκεί τό ρολοί μου... Είχα παίξει πόκερ τό απόγεμα με κάποιον ξένο καί...

— Με κάποιον ξένο; Καλή δικαιολογία κι' αυτή... Μα δέν περνάει σε μένα τέτοιο κόλπο.

— Μα άφού σάς λέω τήν όλήθεια, σερίφη!... Ήταν κάποιος Μεξικανός... Μου κέρδισε όλα τα λεφτά μου. Μου πρότεινε να ρισκάρω ένα τελευταίο γύρο, να μπατσίσουμε ή να τα πληρώσω διπλά... Μου πρότεινε αντί για λεπτά να τού δώσω τό ρολοί μου...

— Καί, φυσικά, σου τό κέρδισε, είπε με ειρωνία ό σερίφης. Να με συγχωρή όμως ή χάρι σου, Χόχευαρντ, ό δολοφόνος, πού είδα τή σκιά του με τα ίδια μου τα μάτια,

δὲν φαίνονταν νὰ φοροῦσε μεξικάνικα... Δὲ μπορῶ νὰ δεβαιώσω πῶς ἡ σκιά αὐτὴ ἦσουν ἐσύ, θὰ ἔλεγα ψέματα... Μά, τὰ πράγματα μὲ φέρνουν νὰ σὲ υποψιάζωμαι...

Ὁ Μάρσμιθ στήριξε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὸ πλευρὸ τοῦ νέου καὶ τὸν πρόσταξε:

— "Ελα... Παράδοσέ μου τὰ κλεμμένα... Καὶ ἀκολουθήσέ με...

— Μὰ δὲν εἶμαι οὔτε κλέφτης, οὔτε φονιάς, σερίφη!

— Αὐτὰ νὰ τὰ πῆς σὲ κανέναν ἄλλο, ἀγόρι μου,

Ὁ σερίφης ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι γεμῆς χειροπέδες καὶ ἔκανε νὰ τὶς ἀνοίξῃ. Ὁ μεταλλικὸς τοὺς κρότος ἔκανε τὸν κάου - μπού ν' ἀνατριχιάσῃ καὶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε μιὰ μεγάλη ἀπόγνωση. Ὁ Μάρσμιθ, κρατώντας τὸν πάντα κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ του, τοῦ πέρασε τὴ μιὰ χειροπέδη καὶ τὸν τράβηξε μ' ὀρμὴ γιὰ νὰ τοῦ πιᾶσῃ καὶ τ' ἄλλο χέρι.

Ὁ Μπίλ τραβήχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω. Ἡ δεξιὰ γροθιά του σηκώθηκε σὰν καταπέλτης καὶ χτύπησε τὸν ἐντίπαλό του κατευθεῖαν στὸ σαγόνι. Ὁ σερίφης, ζαλισμένος ἀπ' τὸ δυνατὸ χτύπημα, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλίστηκε στὸ χῶμα.

Χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτό, ὁ Μπίλ, ποὺ ἔπαιζε πιά στὰ ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερία του, ρίχτηκε πάνω του, τοῦ πήρε τὸ περιστροφὸ, τὸ ἔρριξε μακριά, ἔβγαλε τὶς χειροπέδες ποὺ κρέμονταν ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι του καὶ τὶς πέρασε καὶ τὶς δυὸ στὰ χέρια τοῦ σερίφη!...

Πῆρε τὸ κασκῶλ τοῦ Μάρσμιθ καὶ τοῦ φίμωσε μ' αὐτὸ τὸ στόμα κι' ἔπειτα ἄρπαξε τὴ σέλλα τοῦ ἀλόγου του τὴν ἔβαλε στὸ δικό του ἄλογο κι' ἐξαφανίστηκε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ βουνοῦ.

Δυὸ ὥρες ἀργότερα, ὅλο τὸ Ράντερ - Γκρήικ δοῦίξε πῶς ὁ Μπίλ Χόγουαρντ, ἀφοῦ σκότωσε κι' ἐλήστεψε τὸν Φούλερ, πέτυχε νὰ τὸ σκάσῃ ἀπ' τὸ σερίφη κι' ὅτι ἔκανε καὶ ἐναντίον του μιὰν ἐπίθεσι χωρὶς εὐτυχῶς νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ Λίσμπεθ πέρασε τὴ νύχτα ἀγρυπνῇ, κλαίοντας σιωπηλά.

— "Ὅρσε τον! Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἤθελες νὰ παντρευτῇς..., τῆς ἔλεγε ψυχρὰ ὁ Μάρσμιθ. Τὰ συγχαρητήριά μου, κορούλα μου!

— "ὦ! πατέρα!, εἶμαι δεβαία πῶς εἶναι ἀθῶος...

Αὐτὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του. Ἡ σκέψις πῶς ἡ κόρη του ἀγαποῦσε πάντα τὸν κακοποιὸ αὐτό, ἔκανε νὰ θράξῃ τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες του. Λάτρευε τὴ Λίσμπεθ, μὰ οἱ ἀρκές του ἦταν ἀρχές καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὶς παραβῇ. Τώρα

μάλιστα, ακόμη περισσότερο. Τὸ ζεστὸ ἀκόμη πτῶμα τοῦ δούστου Φούλερ ζητοῦσε ἐκδίκησι.

— Δὲ θὰ ἔγω ἡσυχία ὅσπου δῶ τὸν Μπίλ Χόγουαρντ νὰ κρέμεται ὅπῃ τὴν κρεμάλα!, βροντοφωνοῦσε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀστυνομίας. Ἀπὸ πολὺ καιρὸ δὲν εἶχε γίνεи ἓνα τόσο ἀπαίσιο ἔγκλημα στὸ Ράντερ - Γκρήικ. Θὰ τοῦ δώσω ὅμως τὸ μάθημα ποὺ πρέπει γιὰ παραδειγματισμό... Θὰ εἶναι τόσο τρομερὸ ποὺ κανεὶς ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς δὲ θὰ τολμήσῃ οὔτε καὶ τὸ μικρὸ δάχτυλάκι νὰ σηκώσῃ ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἄρχισαν οἱ ἔρευνες. Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἐθελοντὲς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Μάρσμιθ ἔφυγε γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ περὶχωρα. Σ' ὅλες τὶς γειτονικὲς κομποῦλεις ἔγινε σωστὸς συναγερμός.

Μὰ ἀποτέλεσμα κανένα. Ὁ Μπίλ Χόγουαρντ λὲς καὶ ἔγινε ἄερας. Ὑπέθεσαν πῶς θὰ εἶχε περάσει τὰ σύνορα, ποὺ ἦταν τόσο κοντά, καὶ τώρα θὰ εἶχε καταφύγει πιά στὸ Μεξικό.

Εἶχαν περάσει πολλὲς μέρες. Κανεὶς δὲν εἶχε μάθει κάτι νεώτερο γιὰ τὸ Χόγουαρντ. Ὁ κόσμος ὅλος ἄρχισε νὰ πιστεῦῃ πῶς πραγματικὰ ἐκεῖνος εἶχε κάνει τὸ φόνου τοῦ Φούλερ. Μερικοὶ ἐκπλήσσονταν γι' αὐτό, γιατί ὁ νεαρὸς κάουμπόυ τοὺς ἦταν πολὺ συμπαθὲς.

Ἐνα μόνο κατελόγιζον στὸ παθητικὸ του: τὸ καταραμένο ἐκεῖνο πάθος του γιὰ τὸ χορτί. Κατὰ τὴ γνώμη τῶν πιὸ πιστῶν ὑποστηρικτῶν του, αὐτὸ τὸν εἶχε ὀδηγήσει στὴν ἀπαίσια πράξι του. Σκέφτονταν πῶς τὰ εἶχε χάσει ὅλα καὶ γι' αὐτὸ θέλησε νὰ βρῇ λεφτὰ γιὰ νὰ παίξῃ καὶ πάλι.

Κανεὶς δὲν ἦταν παρὼν στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ γιατί τὰ πράγματα εἶχαν ἔρθει ἔτσι. Ἐξ ἄλλου, ὁ Στήβ Φούλερ εἶχε ξεψυχήσῃ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι, πράγμα ποὺ θὰ ἔρριχνε κάποιο φῶς σπὴν ὑπόθεσι. Τὸ μόνο ποὺ ἦταν γνωστὸ, ἦταν τὸ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπαρ εἶχε δολοφονηθῇ μετ' ἰδίου τὸ πιστόλι του. Σίγουρα, πρὶν γίνῃ ἡ ἐπίθεσις, τράβηξε τὸ πιστόλι του κι' ὁ δολοφόνος τοῦ τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὸ ἔστρεψε ἐναντίον του.

— Ἀμ' τὴν εἶχε σκαρώσει μασπορικὰ τὴ δουλειὰ ὁ Μπίλ Χόγουαρντ, ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ὁ σερίφης. Τὸ εἶχε σίγουρα ὑπολογίσει νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ πιστόλι τοῦ Φούλερ, πράγμα ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μὴ γεννηθοῦν ὑπόνοιες ἰδιαίτερες ἐναντίον του. Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖνο τὸ ρολοῖ καὶ ἐκεῖνη ἡ σύμπτωσης νὰ γυρίσῃ σὰν τρολλὸς στὸ σπίτι του μετὰ τὸ ἔγκλημα, ποτὲ δὲ θὰ μπορούσα νὰ τὸν ὑποπτευθῶ...

Πόσες φορὲς ἡ Λίσμπεθ δάγκωνε τὰ χέρια τῆς ἀπ' τὴν

ἀπελπισία, μετὰ τὴν ἐξοφάνισι τοῦ Μπίλ! Ἐκείνη ἤξερε, ἤξερε ποῦ βρισκόταν ὁ Μπίλ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου! Εἶχε τὴν ἐπόδειξι πῶς ἦταν ἀθῶος!...

Τὸ ἐγκλημα εἶχε γίνει στὶς ἑννέα παρὰ τέταρτο. Τὴ στιγμή περιπέου ποῦ ὁ Μάρσμιθ ἐξήταζε τὸ μοιραῖο ἐκείνο ρολοῖ, ὁ Μπίλ Χόγουσρντ φιλοῦσε βιοιστικά τὴν ἀγοπημένη του καὶ πηδοῦσε στὸ ἄλογό του γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι του... Μὰ, ἂν ἄνοιγε τὸ στόμα της νὰ πῇ κάτι, ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἐδιώχνε. Τὸ εἶχε πῇ! Τὸν ἤξερε καλὰ τὶ ἄνθρωπος ἦταν! Ὁ Μάρσμιθ θὰ τὸ ἔκανε αὐτό, ὅσο κι' ἂν τοῦ ἦταν ὀδυνηρὸς ὁ χωρισμὸς ἀπ' τὴν κόρη του. Μὲ τὰ μάτια κατακόκκινα ἀπ' τὸ κλάμα, ἡ Λίσμπεθ δὲν τραγουδοῦσε πιά, δὲ χαμογελοῦσε, εἶχε γίνει σὰν μιὰ σκιά μέσα στὸ σπίτι.

Κι' ὁ σερίφης ἐνοιωθε νὰ μεγαλῶνῃ ἀκόμη περισσότερο μέσα του τὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εἶχε κλέψῃ τὴν καρδιά τῆς μικρούλας τοῦ Λίσμπεθ.

* * *

Πολλὲς φορές ἡ κοπέλλα εἶχε ἔρθῃ στὸ σημεῖο νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθεια, ὅσο κι' ἂν αὐτὸ θὰ τῆς στοίχιζε ἀκριβὰ.

Μὰ κατὰ τί θὰ ἄλλαζε αὐτὸ τώρα τὴν κατάστασι; Ὁ Μπίλ ἦταν μοικρυά... Θὰ τὴν πίστευε ὁ Μάρσμιθ τὴν ἐξομολόγησί της αὐτῇ, ποῦ γινόταν κατόπιν ἐορτῆς; Καὶ ποῖος θὰ τῆς ξανάφερνε κοντά της τὸν ἀγοπημένο της;

Γιατὶ νὰ προξενοῦσε κι' ἄλλον ἕναν ἀκόμη πόνον στὸν πατέρα της;

— Θὰ περιμένω τὴν ἐπάνοδο τοῦ Μπίλ, ἀποφάσισε στὸ τέλος. Καὶ τότε θὰ μιλήσω...

Ὁ ταχυδρόμος τῆς ἔφερε μιὰ μέρα ἕνα γράμμα μὲ γραμματόσημο τοῦ Μεξικοῦ. Τὸ ἔχωσε μὲ χτυπακάρδι στὴν τσέπη τῆς ποδιάς της. Ἦταν ὅμως ἀργά, γιατί τὸ εἶχε δῇ ὁ πατέρας της.

— Γιατὶ τὸ κρύβεις, Λίσμπεθ;

Ἐκείνη βουβάθηκε. Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας ποῦ εἶχε πάνω στὸ φάκελλο ἦταν τοῦ Μπίλ. Τὸν εἶχε γνωρίσει ὁ μέσως ὁ Μάρσμιθ καὶ σουφρώνοντας τὰ φρύδια κύτταξε τὴν κοπέλλα ποῦ εἶχε χλωμιάσει κι' εἶχε χαμηλώσει ἐπίμονα τὸ βλέμμα της πρὸς τὴ γῆ.

— Δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰκοσιενὸς χρόνων, Λίσμπεθ, γιὰ νὰ εἶσαι ἐνήλικη, τῆς εἶπε ἀργά. Μὰ δὲ θὰ κάνω χρῆσι τοῦ δικαιώματος ποῦ ἔχω πάνω σου σὰν πατέρα. Μόνο... μόνο... Ἀπὸ τότε ποῦ πέθανε ἡ δύστυχη μάνα σου, δὲν εἶχες ποτὲ μυστικά ἀπὸ μένα... Δὲν μπορεῖς, λοιπόν, νὰ μοῦ πῆς ἀπὸ ποιὸν εἶναι τὸ γράμμα αὐτό;

Ἐκείνη σήκωσε τὰ γεμάτα δάκρυα μάτια της καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ φάκελλο.

Ὁ σερίφης τὸν ἄνοιξε μὲ φούρια. Ξεδίπλωσε τὸ γράμμα. Ἕνας δίσαιος θυμὸς τοῦ φλόγιζε τὸ πρόσωπο.

Εἶχε δὴ τὴν ὑπογραφή: «Ὁ Μπίλ σου ποὺ θὰ σ' ἀγαπᾷ ὡς τὴν τελευταία τοῦ πνοῆ». Χωρὶς νὰ διαβάσῃ τὸ περιεχόμενο, τῆς τὸ ἔδωσε πάλι πίσω.

Ὁ Μάρσιμθ ἄρχισε νὰ περπατᾷ πάνω - κάτω, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πίσω στὴ ράχη του. Ἡ Λίσμπεθ σιγὴν κλαίει. Τὰ δάκρυά της ἔκαναν τὸν πατέρα της νὰ πονᾷ. Θὰ ἤθελε νὰ εἶχε τὴ μαγικὴ δύναμι νὰ σβύσῃ ἀπ' τὴν καρδιά της μιὰ γιὰ πόσην τὸ αἶσθημα αὐτὸ ποὺ ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἐνέκρινε. Ὅμως τὸ αὐθόρμητο κίνημα τῆς κόρης του τὸν εἶχε συγκινήσει ὡς τὰ κατὰβόθᾳ του. Μὲ μιὰ λεπτότητα ποὺ κι' αὐτὸς δὲν ἔξερε πῶς τοῦ εἶχε ἔρθει, ἀρνήθηκε νὰ λάβῃ γνώσι τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς, μὰ εἶπε τὴν ἀπόδειξι πῶς ἡ κόρη του ἦταν εὐλκρινὴς ἀπέναντί του.

Τὴ ζύγωσε καὶ τὴν πῆρε μὲ τρυφερότητα στὴν ἀγκυλιά του.

— Ἐλα, Λίσμπεθ, χρυσό μου... Μὴν κλαῖς πιά... Μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω!

— Πατέρα... ὦ! ποτέρα... Εἶναι ἀθῶος... Εἶναι θύμα μιᾶς σατανικῆς συμπτώσεως... Δὲν εἶναι ἄνθρωπος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κάνει τέτοιο πράγμα.

— Φτωχή μου μικρούλα. Δὲν τὴν ξέρεις ἀκόμη τὴ ζωή...

Τὴν ἄφισε ἀπότομα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαβάσῃ τὸ γράμμα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ πῶς κι' αὐτὸν τὸν ἐνδιέφερε.

Ἦταν λίγες μόνο γραμμές... Ὁ Μπίλ Χόγουαρντ τῆς ἔγραφε ὅτι τὴν σκεπτόταν κάθε στιγμὴ... Ἔλεγε πῶς θὰ ξαναρχόταν ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ μπορούσε νὰ γυρίσῃ κοντὰ της. Ζητοῦσε ἀπὸ τὴ Λίσμπεθ νὰ τοῦ ἔχῃ μόνο ἐμπιστοσύνη, νὰ τοῦ μείνῃ πιστὴ.

Δίπλωσε προσεκτικὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔκρυψε μέσα σὲ μιὰ μικρὴ κασετίνα, ὅπου φύλαγε μερικὰ ἐνθύμια τῶν παιδικῶν της χρόνων. Σὰν ξαναγύρισε ὁ ποτέρας της, τὴ βρῆκε νὰ κάνῃ τίς συνηθισμένες δουλειές τοῦ νοικοκυριοῦ της.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν ξοιναιμίλησε πιά γιὰ τὸν Μπίλ. Τὸ βράδι, ὅταν ὁ ἥλιος ἔδωε μέσα στὸ φλογερὸ φωτιστὸ-φανό του, ἡ Λίσμπεθ κύτταξε γιὰ πολλὴν ὥρα πρὸς τὸ μέ-

ρος του Μεξικού. Έκεί πέρα, μακριά, όπου δρισκόταν εκείνος στον οποίο πάντα πίστευε...

Ο Μάρσιμθ την κύτταζε με την άκρη του μοπιού του κι' αναστέναζε κουνώντας αργά το κεφάλι. Καταλάβαινε πώς η αγάπη είχε ριζοβολήσει βαθειά μέσα της και τίποτε —έκτός ίσως από τον χρόνο— δε θα την ξερίζωνε απ' την καρδιά της καστανούλας αυτής με τα τόσο άπαλά μάτια.

Το Πάλο - "Άλτο δρίσκεται, όπως είπαμε, πάνω στα σύνορα μετοξύ Μεξικού και Ένωμένων Πολιτειών. Στο μέρος αυτό υπάρχει κάποιο κέντρο που το λένε «Καντίνα ντέλ Ρίο» όπου συγκεντρώνουν κάθε λογής άνθρωποι που ενδιαφέρονται να περάσουν κρυφά τη μεθόριο των δύο χωρών.

Ήταν δέκα η ώρα το θράδυ, όταν ο Μπίλ Χόγουαρντ μπήκε μέσα στη χοιμηλιά του αϊθουσά. Ήξερε ότι τα σύνορα έκλεινουν επίσημως στις δέκα κι' ότι κάθε Άμερικανός που δεν ήταν μόνιμος κάτοικος της μικρής αυτής πόλης φρόντιζε να γυρίσει στο μέρος του.

Απ' την στιγμή που έφυγε απ' το Ράνιερ - Γκρήικ, ο κάου - μπού έγκαταστάθηκε στην «Καντίνα ντέλ Ρίο». Πούλησε κάτι κοσμήματά του —ένα βαρύ δαχτυλίδι από άτμόφιο χρυσάφι και ένα παιλιό παντατίφ, που τα φύλαγε ως τότε για ένθύμιο της μητέρας του— κι' έτσι πήρε μια φούχτα δολάρια για να συντηρηθή.

Κι' έπειτα είχε και κάποια τύχη, μεγάλη τύχη στα χαρτιά...

Ένας μήνας είχε παράσει απ' τη δολοφονία του Στήβ Φούλερ. Είχε αφίσει τα γένια του να μεγαλώσουν και ντυνόταν σαν Λεξικανός. Ο Μπίλ ήξερε και την Ίσπανική γλώσσα σαν την μητρική του.

Ο παλιός κάου - μπού έρχόταν και καθόταν όλη την ώρα στη μεξικανική ύχθη του Ρίο Γκράντε και κύτταζε με-

λαγχολικά τὰ φῶτα πού πέρα κεί, στὴν ἀπέναντι ὄχθη, φώτιζαν τὸ ἀμερικανικὸ ἔδαφος καὶ τοῦ θύμιζαν πῶς ἐκεῖ ἦσαν οἱ δικοὶ του, τὸ χωριό του.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, ὁ οὐρανὸς ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ ἄστρα. Ὁ Μπιλ Χόγουαρντ ἔνοιωσε μέσα του μιὰ μεγάλη νοσταλγία. Θὰ ἤθελε νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ πάλι στὰ χῶματα, ὅπου εἶχε δῇ τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἀφοῦ ἤπιε μερικὲς γουλιὲς κονιάκ, ἡ φαντασία του φούντωσε καὶ μιὰ φλόγα ξεχύθηκε στὰ μάτια του.

— Θὰ πάω στὸ μέρος μου, αὔριο κιόλας, ἀποφάσισε. Θὰ τὸ δοῦμε τί ἔχει νὰ γίνεῖ...

Κατὰ τὰ χαράματα, φόρεσε τὸ παλιό του κουστούμι τοῦ κάου - μπού καί, μὲ τὴ βεβαιότητα πῶς ἦταν ἀγνώριστος μὲ τὴ γενιάδα καὶ τὸ μουστάκι πού εἶχε ἀφίσει, πέρασε τὰ σύνορα.

Τὶ μεθυστικὸ πού ἦταν νὰ καλπάζῃ καὶ πάλι ἀνάμεσα στὰ γινώριμα μέρη του! Πῆγε κατευθεῖαν σὲ ἓνα συγκρότημα ψηλῶν δουνῶν, πού ἦταν γεμάτο δράχους, ὅπου εἶχε καταφυγεὶ σὰν τὸν κυκλώσαν τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα.

Ὁ ἥλιος ἦταν πιὰ ψηλά. Ἀφίσε τὰ γκέμια ἀμολυτὰ πάνω στὸν τράχηλο τοῦ ἀλόγου του καὶ ἐπέτρεψε στὸ ζῶο νὰ βοιδίζῃ ἀργά. Ὁ Μπιλ εἶχε θυσιάζῃ σὲ σκέψεις. Δὲν εἶχε πάρῃ ἀπάντησι ἀπὸ τὴ Λίσμπεθ, μ' ὅλο πού τῆς εἶχε ὑποδείξει πού μπορούσε νὰ τοῦ γράψῃ, μὰ δὲν πείραζε τοῦσε τὴν κοπέλλα.

— Δὲ θὰ μπόρεσε..., ἔλεγε μέσα του.

Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ τὴν ξαναδῇ τὸν τραβοῦσε. Μὰ νὰ ρισκοκινδυνέψῃ νὰ πάῃ ὡς τὸ Ράντερ - Γκρήικ ἦταν ἴδιο σὰν νὰ ριχνόταν μόνος του στὸ στόμα τοῦ λύκου.

Τὶς σκέψεις του τὶς διέκοψαν ἀπάνωτοί πυροβολισμοί. Σταμάτησε καὶ κύτταξε γύρω του.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς γίνεται σωστὴ μάχη!, μουρμούρησε.

Σπειροῦνισε τὸ ἄλογό του κι' ἔφτασε σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ὑψίπεδου, πού προεξείχε σὰν παρατηρητήριο. Ἐκεῖ κάτω, στὴν πλαγιά, οἱ δράχοι ἦσαν λιγώτερο ἀπότομοι. Ἀσπρὲς κηλίδες καπνοῦ φαίνονταν κατὰ διαστήματα, κι' ἀμέσως ἄκουγε κανεὶς τὶς πιστολιές.

Ὁ Μπιλ στάθηκε κι' ἔβλεπε τί γινόταν. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ, μπῆκε στὸ νόημα. Μερικοὶ ἄνθρωποι, ταμπουρωμένοι πίσω ἀπὸ ἓνα εἶδος φυσικοῦ τείχους, πυροβολοῦσαν ἐναντίον ἄλλων ἀνθρώπων πού βρίσκονταν πιὸ χαμηλὰ ἀπ' αὐτούς.

— Εἶναι ἑπτὰ ἐναντίον τριῶν!..., εἶπε μὲ θυμό. Οἱ ἄτιμοι!

Δὲν μπορούσαν νὰ τὸν δοῦν ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν. Ξεπέζεψε καὶ ξαπλώθηκε μπρούμυτα γιὰ νὰ δῇ καλύτερα.

Ὁ κρότος τῶν ὅπλων ἐξακολουθοῦσε κι' ἀπ' τὰ δυὸ μέρη. Ἡ πιὸ στοιχειώδης πρόνοια τοῦ ἐπέβαλλε νὰ φύγῃ μακριά, ἀλλὰ μιὰ τέτοια σκέψι δὲν τὴν ἔκανε.

Μιὰ συρτὴ κρουγὴ ἀγωνίας ἀντήνησε κι' ὁ Μπίλ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἐμείναν μόνο δυὸ στὸ κάτω μέρος!...

Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος εἶχε τεθῇ ἐκτὸς μάχης. Ὁ τρίτος, μόνος του, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀμύνεται θαιρραλέα. Μὰ ἡ θέσις του ἦταν ἀπελπιστική.

— Θὰ σκοτωθῇ κι' αὐτὸς ὁ φουκαράς!, σκέφτηκε ὁ Μπίλ.

Ξαφνικά, ὁ ἄνθρωπος ἔπαψε νὰ πυροβολῇ. Ἀκουστικὴ ἀκόμα ἓνας πυροβολισμὸς ἀπ' τὴν πάνω μεριά κι' ἔπειτα ὅταν οἱ ἑπτὰ ἐπιτιθέμενοι δεβαιώθηκαὶν πῶς ὁ ἀντίπαλός τους εἶχε ὑποκύψει, ξεπρόβαλλαν μὲ ἄγριες κραυγὲς θριάμβου καὶ μίσους, κι' ἄρχισαν νὰ κοιτεδαίνουν τὸν κατήφορο μὲ μεγάλα δῆματα.

— Μὰ τὸ Θεό!, μουρμούρισε ὁ Μπίλ Χόγουαρντ. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ γυνέψω αὐτό!

Ἐτριξε τὰ δόντια του καὶ πήδησε μ' ὀρμὴ στὸ ἄλογό του. Μὲ ἀφάνταστὴ ταχύτητα, ξαναπῆρε τὸ δρόμο ἀπ' ὅπου εἶχε ἔρθει ὡς ἐκεῖ.

Πῆρε μιὰ κατηφοριὰ πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ νὰ βγῇ σ' ἓνα πλατὺ μονοπάτι ποὺ κατέβαινε μὲ ζιγκ - ζάγκ τὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ὡς τὸ μέρος ὅπου οἱ τρεῖς εἶχαν κάνει τὴν τόσο ἥρωϊκὴ ἀμυνὰ τους.

Τὸ ἄλογο τοῦ ὀπισθοχώρησε σὰν ἔφταισε σ' ἓνα γκρεμό.

— Ἀντέ, ἄντε, ἀγόρι μου, μουρμούρισε ὁ Μπίλ. Πρέπει νὰ πάμε ὡς ἐκεῖ, μωρό μου!

Λὲς καὶ τὸν καπάλαιβε, τὸ ζῶο σήκωσε τὰ μπροστινὰ του πόδια κι' ἄρχισε νὰ κατηφορίζῃ. Ἦταν θαῦμα πῶς κι' οἱ δυὸ τους —κι' ὁ καβαλλάρης καὶ τὸ ἄλογο— καπώρθωσαν νὰ φτάσουν στὸ μονοπάτι, χωρὶς νὰ γκρεμοτσακιστοῦν καὶ νὰ ξεσκιστοῦν στοὺς βράχους. Μὰ ὁ Μπίλ ἦταν περίφημος καβαλλάρης, σωστὸς Κένταυρος...

— Καὶ τώρα, ἀστρεπῆ!, εἶπε στὸ ἄλογο του.

Κρατοῦσε κιάλας τὸ περιστροφὸ τοῦ στὸ χέρι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀνασηκωνόταν στὴ σέλα του καὶ παρκαλοῦθουσε ἀπὸ τ' ἀνοίγματα τῶν βράχων, τοὺς ἑπτὰ ἀγνώστους ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κατηφορίζουν καλπάζοντας.

— Ούτε μιά πιστολιά δὲν τοὺς ὑποδέχεται, εἶπε μέσα του. Σίγουρα κι' οἱ τρεῖς ἐκεῖ κάτω θὰ εἶναι βαρειά πληγωμένοι.

Ἦσαν νεκροί; Μπορεῖ. Μὰ μπορεῖ καὶ μόνο ἕνας τους νὰ ἦταν ζωντανός. Ὁ Μπίλ, ξεγελώντας κάθε τι ποὺ μπορούσε νὰ ἀπειλήσῃ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, ἔτρεχε πρὸς τὰ ἐκεῖ σὰν σίφουνας γιὰ νὰ τοῦ στοβῇ στὸ πλάϊ.

Τὸ ἄλογό του στόθηκε ἀπότομα. Ὁ Μπίλ πρόφερε μιὰ βλαστήμια μέσα ἀπ' τὰ δόντια του. Ὁ δρόμος κοδόταν στὰ δυὸ ἀπὸ μιὰ ἀπόκρημνη χειράδρα καὶ συνεχίζονταν πολὺ μακρύτερα ἀπ' τὸ μέρος ὅπου πήγαινε.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ περῶσιν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐκτὸς ἄν...

Οχι, ἦταν πολὺ ἀργά... Οἱ ἐπτά ἄγνωστοι —πού, ὅπως ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ἄγρια ὄψιν τους, ἦσαν κακοποιοὶ—διπλοῖσιν τὰ οὐρλιαχτὰ τῆς νίκης τους. Ἐπαί-
τα ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

—Ἐπὶ τέλους, τὴ φορὰ αὐτὴ σ' ἔπιασα σὰν ποντικὸ στὴ φάκα, καταρομμένη σερίφη!... Πάνε τὰ μεγαλεῖα καὶ τὰ φουσκωμένα σου λόγια, ἔ; Στοιμάτησες νὰ ρίχνῃς γιατί ἐλπίζεις πῶς ἔτσι θὰ γλυτώσῃς τὸ τομάρι σου...

—Ὁχι... Ἀπλῶς γιατί δὲν εἶχα πιά σφαῖρες...

Μιὰ ἀνοιτριχίλα πέρασε τὸ κορμὶ τοῦ Μπίλ.

—Ὁ! Ἦταν ὁ Μάρσμιθ, λοιπόν!

Πραγματικά, ἦταν ὁ ποιτέρας τῆς Λίσμπεθ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχαν ἐπιτεθῇ τὰ καθάρματα αὐτά, ποὺ κυνηγοῦσε μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ πιστοὺς του ἀνθρώπους.

—Μπᾶ, τί μᾶς λές!, εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν. Οἱ δυὸ δορυφόροι σου ἄμως πῆραν τὸν... προβιδασμό τους. Δὲν θὰ ξανοθεύῃ πιά τὸ Ράντερ - Γκρήκ... Μά, οὔτε καὶ τοῦ λόγου σου, φυσικά!...

Ὁ Μπίλ ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ μακριά. Ὅμως μπορούσε ν' ἀκούῃ καθαρὰ τίς φωνές τους γιατί τὸ μέρος ἦταν πολὺ

ήσυχο. Μπορούσε ν' ἀκούη ὡς καὶ τὸν κρότο τῶν σπηρου-
νίων τῶν κακούργων πού βόδιζαν πάνω στοὺς δρόχους.

Δὲν μπορούσε μόνο νὰ δῇ τί γινόταν, γιατί ὑπῆρχε φό-
βος νὰ τὸν δοῦν. Ἡ ὁμὰς βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω
του, μὰ ἓνας πελώριος δρόχος πού ἐξεῖχε τὸν ἔκρυβε προ-
σωρινά.

Ἄ Μπιλ σὲ λίγο ἄκουσε:

— Ἄντε, σεῖς οἱ ἄλλοι, δέστε του τὰ χέρια πισθάγκω-
να... Θὰ τὸν πάω στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ καὶ θὰ τὸν ξαπο-
στείλω κάτω μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὰ πισινά... Θὰ τὸ
γλεντήσουμε, παιδιά, γιὰ λίγη ὥρα... Θὰ ἔχη γούστο πού
θὰ καιροκυλάει σὰν μπάλλα πάνω στὰ κατσάβραχα τοῦ
γκρεμοῦ!

— Χά! Χά! Χά! Στοιχηματίζουμε πόσες τοῦμπες θὰ
κάνει ὡς νὰ φτάσει κάτω;

Ἄ Μπιλ κρατάλιζε σιγανὰ τὴ γλῶσσα του. Τὸ ἀλογό
του ἔκανε μερικά βήματα. Τώρα, ὁ πολλὸς κάου - μπού μπο-
ρούσε καὶ νὰ βλέπῃ. Στάθηκε ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα.

Στὴν ἄκρη ἀκριβῶς τοῦ δρόχου, πού κάτω ἀπὸ τὴν προ-
ερχή του κρυβόταν πρωτῆτερα ὁ ἴδιος, ὁ Χόγουαρντ εἶδε
τὸν Μάρσμιθ πού, μὲ τεντωμένο τὸ στῆθος, τὸ κεφάλι ψηλά
καὶ τὰ δυό του χέρια δεμένα πισθάγκωνα, περίμενε τὴ φρι-
χτὴ μοῖρα πού τοῦ εἶχαν προδιαγράψει οἱ κακούργοι. Ἦ-
ταν ἐξαιρετικὰ ἥρεμος.

Οἱ θῆκες τῶν περιστροφῶν του ἦσαν ἄδειες. Πίσω του
στεκόταν ἓνας τύπος τραμπούκου, μὲ τὸ πλατύγυρο καπέλ-
λο του ριγμένο πίσω στὸ σῆμα του καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ
τοῦ δώσῃ τὴ μοιραία κλωτσιὰ. Οἱ ἔξη ἀκόλουθοί του στέ-
κονταν λίγο πιὸ πάνω γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀπολαύσουν τε-
λειῶς τὸ φοιχτὸ θέσιμα. Ἡ προσοχή τους ἦταν ἐντελῶς
στραμμένη στὴ μακάβρια σκηνὴ καὶ κανεὶς τους δὲν πρόσε-
ξε τὸν ἄνθρωπο, πού στεκόταν ἀκίνητος στὸ γουδωτὸ μονο-
πάτι πού βρισκόταν ἀπὸ κάτω.

— Προσέχτε, παιδιά! Τὸ γλέντι ἀρχίζει!, οὐρλιασε ὁ
ἀρχηγός τους. Ἐνα... δύο...

Ἐπισθοχώρησε κοιμιά δωδεκοβια βήματα γιὰ νὰ πάρῃ
φόρα.

Μιὰ στεντορεῖα φωνὴ τὸν κάρφωσε στὴ θέσι του ἔκ-
πληκτο. Ἄ Μπιλ φώναζε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμόνων
του:

— Σερίφη!... Πήδα!... Γρήγορα!... Εἶναι τὸ μόνο πού
σοῦ μένει νὰ σωθῇ!

Τὰ ὑπόλοιπα ἔγιναν μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα.
Ἄ Μάρσμιθ χαμήλωσε τὸ βλέμμα του, εἶδε ἕναν κάου-

μπού στ' ἄλλογο πού τοῦ ἔκανε φρενιασμένα σινιάλα καί εἶδε πῶς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ ἄγνωστος αὐτὸς εἶχε λεία καὶ μαλακὴ ἐπιφάνεια.

Εἶχε γὰρ πηδήση κοιμητιὰ δωδεκαριὰ μέτρα... Φοβερὸ πῆ-
δημα... Μὰ ὁ σερίφης δὲν δίστασε. "Ὅπως τοῦ εἶχε πῆ ὁ
Μπίλ, ἦταν ἡ μόνη διέξοδος πού τοῦ ἔμεινε.

Ταυτόχρονα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν κοικαύργων εἶχε δῆ κι' ἐ-
κείνος τὸν παρείσαικο αὐτό, πού ἀνοικαστευόταν σὲ κάτι πού
δὲν ἦταν δουλειά του, κι' ἄρχισε νὰ οὐρλιάζη:

—Ρίχτε του! Ρίχτε του!... Κάντε τὸ σερίφη κόσκινο
στὶς σφαῖρες!... Κι' ἔπειτα παραλαμβάνουμε κι' αὐτὸν τὸν
ἄλλο!

Μιά βροχὴ ἀπὸ σφαῖρες συνώδευσε τὴν πτώσι τοῦ Μάρ-
σμιθ καὶ τὰ βόλια σφύριζαν ἀπὸ παντοῦ... Μὰ ὁ σερίφης
ἦταν πολὺ γρηγορώτερος κι' εἶχε πιά ριχτῇ στὴν πλαγιά.

Κύλησε κάτω μὲ τὰ δυὸ πόδια συγχρόνως κι' ἡ ψυχραι-
μία του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε πέτυχε νὰ διατηρήσῃ τὴν
ἰσορροπία του, παρὰ τὴν ἱλιγγιώδη αὐτὴ πώσι. Μὲ μιὰ
γρήγορη κάμψι τῆς μέσης του ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ
γλυστρήσε πάνω στὴ ράχη του μὲ ἀφάνταστη γρηγορόδα
καὶ ἀ μῆκος τοῦ γκρεμοῦ.

Σχεδὸν ταυτοχρόνως, ὁ Μπίλ κατάλαβε πῶς ὁ σερίφης
ἔφτανε στὸ ἔδαφος στὸ ὠρισμένο ἐκεῖνο μέρος καὶ τὴ στι-
γμὴ πού ἄρχισε νὰ κυλάῃ στὸ γκρεμό, ἔβγαλε μὲ πυρετώ-
δεις κινήσεις τὸ λάσσο πού εἶχε περαισμένο στὴ σέλα του.

"Ἐπρεπε νὰ κἀν γρήγορα, γιὰτὶ πού καὶ πού οἱ δρόχοι
σχημάτιζαν προσεχέας καὶ ὁ σερίφης κινδύνευε νὰ τσακι-
στῇ πάνω σ' αὐτές. Εἶχε ἀκόμα τὰ χέρια του δεμένα, πρῶγ-
μα πού ἐπεδείκνυε περισσότερο τὴν θέσι του.

Τὸ σκοινὶ ξετυλίχτηκε μ' ἓνα σφύριγμα. "Ἡ θηλειὰ ἔπε-
σε ἀκριβῶς πάνω στὸς ὤμους τοῦ Μάρσμιθ. "Ὁ Μπίλ χα-
μογέλασε εὐχαριστημένως ὅταν ἔνοιωσε τὴν ἀντίστασι πού
ἔφερνε τὸ βάρος τοῦ σώματος.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ ἄλλογό του σκόνταψε καὶ παρα-
λίγο νὰ τὸν παρασύρῃ κι' αὐτόν. "Ἐνα οὐρλιαχτὸ ἀγρίας
χαρὰς χαϊρέτησε τὴ νέα αὐτὴ φάσι.

—Θὰ γκρεμοτσακιστοῦν κι' οἱ δυὸ μαζί!

"Ἄλλες σφαῖρες ἔρχισαν νὰ σφυρίζουν ἐπικίνδυνα. "Ὁ
Μπίλ ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία πῶς θὰ κατέληγε ἡ πώσι
αὐτή. "Ἡ κατηφοριὰ ὀλοένα γινόταν καὶ πιὸ ἀπότομη. "Ἡ
σέλα του ἀντεχε γερά, μὰ σὲ λίγο θὰ γλυστροῦσε πρὸς τὰ
μπρός.

"Ἐνα εἶδος πλατφόρμας φάνηκε στὰ δεξιά.

—"Αντε!, ὦπ! ὦπ!..., πρᾶσταξε ὁ Μπίλ τ' ἄλλογό του.

Καὶ σηκώθηκε ὀρθίος στὴ σέλα πιέζοντάς τὴν μὲ τὰ γόνατά του.

Τὸ εὐγενὲς ζῶν ἔκανε μιὰ προσπάθεια σχεδὸν ὑπερφυσική, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ βαιστάξῃ καὶ τὸ βάρος τοῦ Μάρσιμθ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀναβάτη του. Στὸ τέλος ὁμῶς τὰ κοιτάφερε.

Στήλωσε τὴ μέση του, μοστίγωσε τὸν ἀέρα μὲ τὴν οὐρά του καὶ κάρφωσε τὰ τέσσερα πέτσιλά του πάνω στὸ δράχο πού ἦταν εὐτυχῶς σκεπασμένος μὲ χῶμα.

Συγχρόνως, ὁ Μπίλ πήδησε, ἄρπαξε τὸ λάσσο καὶ τὸ τράβηξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ ξοιλοφρώσῃ τὸ ζῶο.

Ὁ σερίφης στοιμάτησε ἀκριβῶς στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, πήδησε πίσω καί, μὲ τρεμάμενα δῆματα, ἦρθε καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τὸ δράχο. Ἦταν γεμάτος μικροπληγές κι' αἵματα, μὰ ἦταν ζωντανός.

Ὁ Μπίλ ἔτρεξε καὶ τὸν ἔβαλε κάτω ἀπὸ μιὰ βραχώδη προεσχὴ πού σχηματίζε ἓνα ἐξαιρετικὸ καταφύγιο κι' ἔτρεξε νὰ χαιρετίσῃ τὴ συμμορία τῶν κοικούργων μὲ μερικὲς σφαῖρες, πού ἀσφαλῶς ἔφτασαν στὸν προορισμό τους, γιὰτὶ εὐθὺς ἀμέσως ἀντήχησαν οὐρλιαχτὰ λύσας καὶ πόνου.

—Καὶ τώρα, καιρὸς νὰ τοῦ δίνουμε!, εἶπε κάθοντας τὰ σκευινὰ πού κρατοῦσαν τὰ χέρια τοῦ σερίφη. Γιατὶ εἶναι φανερό πὼς τὰ ρεμάλια αὐτὰ θὰ πηδήσουν στ' ἄλογά τους καὶ θὰ μᾶς δάλουν στὸ κυνηγητό...

Ὁ σερίφης κύτταξε τὸν νέο αὐτὸ μὲ τὴν ξοινθὴ γενιάδα πού τὸν βοηθοῦσε ν' ἀνέβῃ στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του. Ἄνοιξε τὸ στόμα κι' ἔπειτα τὸ ξανᾶκλεισε ἀμέσως.

—Εὐχαριστῶ!, τοῦ εἶπε μόνο.

Η κοιτοδίωξις ἄρχισε ξέφρενη. Μὰ τὸ ἄλογο τοῦ Μπίλ ἦταν ἐξαιρετικὸ. Κυριολεκτικὰ πετοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σωροὺς τῶν δράχων. Ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ μονοπάτια, ὁ Χόγουαρντ περνοῦσε γραμμὴ μέσα ἀπὸ τὶς κατηφορὲς καὶ τὶς χαράδρες, μὲ μιὰν ἀφάνταστη τόλμη.

Περνοῦσε ἀπὸ στενὲς κορδέλλες, πού τὰ τοιχώματά τους σχεδὸν ἀγγίζαν τὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου του. Ἀπὸ πάνω οἱ διώκτες του ἐνεθάρρυναν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ μανιασμένες κραυγές. Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ κάνουν τέτοιες παλληκαριές.

Γρήγορα ο Μπίλ κέρδισε μιὰ μεγάλη απόστασι πού τὴν διετήρησε.

Οἱ κακούργοι διέσχιζαν τέσσερα καὶ πέντε χιλιόμετρα, ὅταν ὁ Μπίλ, περνώντας ἀπὸ κατηφοριὲς σύντομες, ἔκανε τὴν ἴδια απόστασι σὲ πέντε φορές λιγώτερο δρόμο. Πήγαινε ὁλόστια, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἦσαν ἀναιγκασμένοι νὰ κάνουν ζιγκ - ζάγκ.

Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὴν πεδιάδα, ὁ Μπίλ γύρισε καὶ ἄδειαισε πάνω τους συνέχεια τὶς ὑπόλοιπες σφαίρες πού εἶχε στὶς μπολάσκες του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς κακούργους κυλίστηκε στὸ χῶμα κι' ἕνας ἄλλος εἶδε τὸ ἄλογό του νὰ σωριάζεται παρασύροντάς τον. Οἱ ἄλλοι ἔκαναν μεταβολὴ καὶ τὸ ἔκοψαν λάσπη.

—Εὐχαριστῶ... μουρμούρισε ἔκόμα μιὰ φορὰ σεβερὰ ὁ σερίφης.

* * *

Ὁ Μπίλ Χόγουαρντ καθόταν παράμερα μέσα στὴν αἶθουσα τῆς «Καντίνα ντέλ Ρίο». Εἶχε πιά ὀκτῶ μέρες πού εἶχε γυρίσει. Σκεφτόταν τὴν περιπέτεια ὅπου εἶχε μπλεχθῇ.

Ἀκουγε ἀκόμη τὴ φωνὴ τοῦ σερίφη νὰ τοῦ λέη: «Εὐχαριστῶ». Ξανάβλεπε τὸν Μάρσμιθ, πού γλύστρησε ἀπαλὰ ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του καὶ πού ἔφυγε περίεργα σιωπηλὸς ἀπὸ μπροστά του, χωρὶς καν νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν δῇ.

—Οὔτε καὶ τὸ ὄνομά μου δὲ ρώτησε, οὔτε καὶ ποίος ἦμουν...

Ὁ Μπίλ εἶχε πάει τὸν Μάρσμιθ μὲ τὸ ἄλογό του ὡς ἓνα περίπου χιλιόμετρο ἔξω ἀπὸ τὸ Ράντερ - Γκρήικ. Στὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ σερίφης τοῦ εἶπε κοφτὰ νὰ σταθῇ. Ἐκεῖ, ὁ πατέρας τῆς Λίσμπεντ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει μ' αὐτὸ τὸν περίεργο τρόπο.

Ὁ Χόγουαρντ ἔκανε στροφὴ καὶ χωρὶς νὰ περιμένη περισσότερο ἔφυγε μὲ γοργὸ καλπασμὸ πρὸς τὰ σύνορα. Ἀναλογιζόταν στὸ δρόμο τὴν ἀπερίσκεψιά πού εἶχε κάνει, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι τὸν καταζητοῦσε ἡ ἀμερικανικὴ ἀστυνομία κι' ὅτι θὰ τὸν ἐπίαναν ἐπὶ τόπου ἂν τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει.

Ἀσφαλῶς ἡ ξανθὴ γενιάδα του τὸν εἶχε σώσει. Μὰ τί θὰ γινόταν ἂν ὁ Μάρσμιθ τοῦ ἔκανε ἀνάκρισι;

Θὰ ἦταν χαμένος, ἂν δὲν εἶχε πιστοποιητικὸ ταυτότητος. Αὐτὸ συλλογιζόταν καὶ διέσχιζε μὲ τέτοια γρηγοράδα τὴν απόστασι ὥστε κινδύνευε νὰ τσακίσῃ τὸ ἄλογό του. Πῆρε ἀνάσα μόνον σὰν πέρασε στὸ μεξικάνικο ἔδαφος.

Καὶ τώρα, μὲ τὸ σαγόνι γεμισμένο πάνω στὸ στήθος του, σκεφτόταν μὲ θλίψι τὰ ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, πού ὠρθόνονταν μπροστά του. Καταλάβαινε τί ἀνοησία εἶχε κάνει πού

ξέφυγε τὸ καταραμένο ἐκείνο βράδυ πού ἦρθε νὰ τὸν πιάσῃ ὁ Μάρσμιθ.

—Αὐτὸ ἦταν μιὰ ὁμολογία ἐνοχῆς.... ἔλεγε μέσα του. Θὰ ἔπρεπε νὰ σταθῶ νὰ μὲ συλλάβῃ ὁ σερίφης. Στὸ τέλος, θὰ φαίνόταν ἡ ἀθωότητά μου καὶ θὰ δικαιονόμουν μπρὸς στὰ μάτια ὧλων...

Κοῦνησε τὸ κεφάλι, λὲς κι' ἀπαντοῦσε στὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό του:

—Μὰ δχι! Θὰ ἔπρεπε τότε νὰ φανερώσω πὼς ἤμουν μὲ τὴ Λίσμπεθ... Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος πού μπορεῖ νὰ προδώσῃ ἓνα τέτοιο μυστικό! "Ὅτι ἔγινε, ἔγινε! "Ἐχει ὁ Θεὸς καὶ γιὰ μένα!

Τέσσερα ἄτομα μπήκαν μὲ θόρυβο στὴν αἴθουσα καὶ κάθισαν σ' ἓνα τραπέζι. Ὁ Μπίλ καθόταν πάντα σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά πού εἶχε διαλέξει καὶ ἔμεινε ἀκίνητος, παραδομένος στὰ πένθημα ὄνειροπολήματά του.

"Ἀκουσε ἀφηρημένα τοὺς νεοφερμένους νὰ παραγγέλλουν πιτό, μὲ τὰ σπασμένα ἰσπανικά τους.

"Ἦσαν Ἀμερικανοί, πού εἶχαν ἔρθει ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν συνόρων. Ἡ κουβέντα τους, πού ἄρχισε σὲ πολὺ ὑψηλὸ τόνο, ἐξαικολούθησε μὲ χαμηλὴ φωνή. Ἀκούγονταν χυδαῖες ἐκφράσεις καὶ σωρεῖα ἀπὸ βλαστήμιες...

Τὰ καθάρματα... Naί, φαίνονταν κακοποιοί! Μποροῦσε κανεὶς νὰ στοιχηματίσῃ ὅτι εἶχαν καταφύγει προσωρινὰ στὸ μεξικανικὸ ἔδαφος, γιὰτὶ εἶχαν κάνει κανένα κακούργημα. Ἦταν σπάνιο πράγμα νὰ δῆς στὴν «Καντίνα ντὲλ Ρίο» ἀνθρώπους τίμιους.

Κάνοντας τὴ σκέψι αὐτή, ὁ Μπίλ χαμογέλασε μὲ πίκρα:

—Καὶ γώ, ὅπως πάει, θὰ γάνω «ἐκτὸς νόμου»... ἀφοῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ζήσω στὴν πατρίδα μου!... "Ἀχ! Μάρσμιθ —καὶ τὸ χαμογελὸ του ἔγινε τρομερὸ— πήρες πάνω σου μιὰ μεγάλῃ εὐθύνη... Τὴν εὐθύνη πὼς μοῦ κατέστρεψες τὴ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον μου...

Σηκώθηκε γιὰ νὰ πάῃ στὸ μικρὸ δωματιάκι τοῦ πρώτου πατώματος ὅπου ἔμεινε καὶ ἔτσι πέρασε ἀπὸ μιὰ ζώνη πού φωτιζόταν ζωγρά. "Ἐνα ἐπιφώνημα ἀντήχησε:

—Φτοῦ, στὸ διάολο!... Κάπου τὸ ξέρω αὐτὸ τὸ μούτρο!

Ὁ Μπίλ σταμάτησε καὶ γύρισε πρὸς τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε μιλήσει. Θυμήθηκε κι' αὐτὸς πὼς κάπου τὸν εἶχε δῆ. Τὸ πρόσωπο αὐτοῦ μὲ τὰ χυδαῖα χαρακτηριστικά, τὰ μικρὰ γκριζὰ καὶ σκληρὰ μάτια. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος πού ἤθελε νὰ ρίξῃ τὸ σερίφη στὸ γκρεμό!...

Ὁ ἄλλος ἐξακολούθησε ἐνῶ σηκωνόταν ἀπ' τὴ θέσι του:

—"Ε!, κύριος!... Γιὰ ἔλα δῶ, πιὸ κοντά!

‘Ο Μπίλ ανασήκωσε τούς ώμους του και δέν κουνήθηκε άπ’ τή θέσι του. Τό βλέμμα του παρακολουθοῦσε άγρυπνα τίς κινήσεις τού κακούργου.

—‘Εσύ είσαι πού έσωσες τό σερίφη τού Ράντερ-Γκρήικ τήν περασμένη έβδομάδα!... “Ω!, σέ γνώρισα... Παρά τά μασκαιρούλίκια πού έβαλες πάνω σου γιά νά κάνης τόν Μεξικάνο... “Εχουμε κάποιο λογαριασμό νά κανονίσουμε!...

Μπάμ! μπάμ!... ‘Αντήχησαν δυό πιστόλια άπανωτά.

‘Ο Μπίλ Χόγουαρντ είχε δη τήν κίνησι τού έχθρού του και πιό εύκίνητος άπ’ τόν κακούργο, είχε τραθήξει τό περίστροφό του μέσα άπό τή θήκη και είχε πυροβολήσει!

‘Ο άλλος χύθηκε κάτω άπ’ τό τραπέζι κι’ έτσι τή δεύτερη σφαίρα τήν έφαγε ένας άπό τούς συντρόφους του. ‘Αμέσως τό κέντρο μετεβλήθη σέ άληθινό πεδίο μάχης.

‘Ο καθένας τους κρύφτηκε πίσω άπό ό,τι βρήκε πιό πρόχειρο.

‘Ο Μπίλ Χόγουαρντ, γονατισμένος στο πάτωμα, είχε τραθήξει μπρός του ένα τραπέζι, πού μέσα στο σαιματά είτε άναποδογυριστή, κι’ έξακολουθοῦσε νά ρίχνη άνάμεσα άπ’ τούς θορύβους τών μπουκαλιών και τών ποτηριών πού έσπαζαν.

Μόλις άντήχησαν οί πρώτες πιστολιές, αί άνθρωποι πού βρίσκονταν στο κέντρο τραπήχτηκαν με τρόμο στην άκρη και ταιμπουρώθηκαν τρέμοντας άπ’ τό φόβο τους μέσα στην κουζίνα.

Οί καυγάδες ήσαν συχνοί στο κέντρο, μα ως τώρα δέν είχε πέσει πιστολίδι όπως τό βράδυ εκείνο.

Οί σφαίρες σφύριζαν τριγύρω. ‘Ο Μπίλ Χόγουαρντ είχε κατορθώσει νά άχρηστεύση τούς δυό άπ’ τούς τέσσερις κακοποιούς.

Κι’ ό ίδιος είχε άρπάξει μιá σφαίρα στο δεξιό του μπράτσο. Μά, άπλώς, πήρε τό πιστόλι στο άριστερό του χέρι κι’ έξακολούθησε νά πυροβολή με τήν ίδια εύχέρεια. Περίμενε νά έπωφεληθί άπό κάποια νέα άπρονοησία τού έχθρού.

Τό πληγωμένο μπράτσο του τόν έτσουζε. ‘Ο Μπίλ ένοιωθε τό αίμα νά κυλάη ζεστό κάτω άπ’ τό μανίκι του. Δέν μπορούσε νά ύπολογίση τή σωστή κατεύτασι των πραγ-

μάτων. Ρίχνοντας στα κλεφτά ματιές γύρω του, διέκρινε διάφορες σιλουέτες που ξεχώριζαν ανάμεσα απ' τὰ ἀναποδογυρισμένα καὶ σπασμένα ἐπιπλά, μὰ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς μόνο δυὸ ἄνθρωποι θρίσκονταν ἀντιμέτωποί του, ἂν κοί ὁ ἓνας τους μόνο ἐξακολουθοῦσε νὰ πυροβολῇ.

Ὁ ὀρχηγὸς τοῖς εἶπε κι' αὐτὸς πληγωθῇ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, ἀλλὰ ὄχι σοβαρά. Ψιθύρισε στὸν σύντροφό του:

— Ἐξακολουθῆσε νὰ τὸν ἀπασχελῇς ἐσὺ ἀπὸ ἐδῶ... Ἐγὼ θὰ τὸν καλονίσω... Τὸν ἔχουμε στὸ χέρι...

Σιγὰ κι' ἄθροισα, γλύστρησε κατὰ μῆκος τοῦ τετραγώνου, γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Χόγουαντ πισώπλατα. Ὁ συνέννοχός του πυροβολοῦσε πεῦ καὶ πεῦ γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πιστέψῃ πὼς δυὸ ἄνθρωποι τὸν πυροβολοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀγρία μορφή σηκώθηκε μὲ προφύλαξι. Τὸ κεφάλι του πρόβαλε πάνω ἀπὸ τὸ τελάχι, ἔπειτα φάνηκαν οἱ ὦμοι του. Ἐβλεπε καθαρά τὸν Μπίλ, πού τοῦ ἔδινε σπουδαῖο στόχο μὲ τοὺς πλατεῖς του ὤμους. Σήκωσε τὸ πιστόλι του. Δυὸ δευτερόλεπτα ἀκόμη κι' ὁ δύστηνος Χόγουαντ θὰ δεχόταν μιὰ ριπὴ ἀπὸ σφαῖρες στοὺς ὤμους του. Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε ἀπ' τὸ μέρος τῆς πόρτας. Μὲ τὸ θόρυβο πού ἔγινε πίσω του, ὁ Μπίλ γύρισε ζωηρὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τὸν Γουώρμπλιγκ νὰ πέφτῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ, πάνω στὸ ἐπιπλο, λυγισμένος στὰ δύο. Στὸ μέτωπό του εἶχε μιὰ στρογγυλή, ματωμένη, τρύπα.

Μιὰ αὐστηρὴ διαταγὴ ἀκούστηκε:

— Πάνω τὰ χέρια!... Ὅλοι σας!...

Μιὰ ἀδρὴ σιλουέττα πρόβαλε στὴν πόρτα. Ὁ νεοφερμένος κρατοῦσε δυὸ περιστροφὰ στὰ χέρια του.

Ὁ μόνος ἀπ' τοὺς τέσσερις κοκούργους πού εἶχε μείνει ζωντανός, ὑπάκουσε. Ἀκούστηκε ἓνας μεταλλικὸς κρότος. Τοῦ εἶχαν βάλεϊ τὶς χειροπέδες.

Ὁ Μπίλ Χόγουαντ σηκώθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

— Ὁ Μάρσμιθ!..., ψέλλισε.

Ἦταν πράγματι ὁ σερίφης τοῦ Ράιντερ - Γκρήικ πού εἶχε φωνῇ.

Μόλις ἔπαψαν οἱ πιστολιές, παρουσιάστηκε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου τρέμοντας, μαζί μὲ ἓνα γκαρσόνι πού κι' αὐτὸ ἔτρεμε σὰν ξερὸ φύλλο.

— ὦ!, σὰς εὐχαριστῶ! Σὰς εὐχαριστῶ, σενιόρ!... Πάρτε τους ἀπὸ δῶ αὐτοὺς τοὺς καταραμένους κοκούργους! Μαὺ κατὰστρεψὼν τὸ μαγαζί μου!

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ σερίφης ἔσπρωξε δίαια τὸν οἰχμάλωτό του, τὸν ἀνάγκασε νὰ δγῇ ἀπ' τὴν πόρτα καὶ φώναξε πρὸς τὰ ἔξω:

—“Ε!... Τζών, Μπόμπ, Μάρλοου... Πάρτε τον αυτόν! Τρεις άνθρωποι πρόβαλαν. ‘Ο Μπίλ Χόγουαρντ άναγνώρισε τούς έθελοντές άστυνομικούς της μικρής του πόλεως. “Ένας κόμπος του δάρωνε τὸ στήθος.

‘Ο Μάρσμιθ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του, με τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

“Όταν ἦρθε πολὺ κοντὰ στὸ νέο, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὸν άγγίξη, διαπίστωσε πὼς τὸ δεξιὸ μπράτσο τοῦ Μπίλ κρεμόταν άτονο.

—Ναί, ψέλλισε ὁ νέος ἰσπανικά. Εἶμαι πληγωμένος...

—Μπορεῖς νὰ μοῦ μιλάς ‘Αγγλικά, Μπίλ Χόγουαρντ!

‘Ο νέος γλώσσασε καὶ κλονίστηκε. ‘Ο σερίφης τὸν έπιασε άπ’ τὸ χέρι, άφού πρώτα τοῦ πήρε τὸ πιστόλι ποῦ εἶχε στῇ ζώνῃ του.

‘Ο Μπίλ τὸν κύτταξε κατὰ πρόσωπο. Τὰ μάτια του δέν εἰδειχναν φόβο παρὰ μιὰ άμετρη έκπληξι καὶ μιὰ μεγάλη συγκίνησι.

—Μέ... με άναγνωρίσατε, Μάρσμιθ! ψέλλισε με σιγανή φωνή.

—Ναί, Μπίλ... Ξέρω πὼς εἶσαι σύ...

—Καὶ ἦρθατε νὰ με πιάσετε;

“Έρριξε ἓνα γρήγορο βλέμμα γύρω του. “Επειτα κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε κουρασμένα:

—“Ε, λοιπόν! Εἶμαι έτοιμος νὰ σάς έκαλουθήσω.

‘Ο Μάρσμιθ τὸν υποχρέωσε νὰ καθῆται καὶ κάθησε καὶ κείνος δίπλα του. Τὸν βοήθησε νὰ δγάλη με προσοχή τὸ πέτσινο σακκάκι του καὶ ξεσκέπασε τὸ ματωμένο μπράτσο του.

—“Ε!, μαγαζάτορα... φέρτε δὼ νερό... καὶ κανέναν επίδεσμο.

‘Ο ἰδιοκτήτης τῆς καντίνας τσακίστηκε νὰ έκτελέσῃ τὴ διαταγή του. ‘Ο Μάρσμιθ έπλυνε άπαλά καὶ προσεκτικά τὴν πληγή τοῦ Μπίλ καὶ τὴν έδωσε με ἓναν επίδεσμο. ‘Ο νέος τὸν παρακολουθοῦσε σιωπηλός.

Τότε ὁ Μάρσμιθ άρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ με σιγανή φωνή. Τοῦ μιλοῦσε ὀργά καὶ τονισμένα σάν νὰ ἤθελε νὰ εἶναι δέβαιος πὼς θὰ άκουε καὶ τὴν τελευταία του λέξι:

—Καὶ τὴν πρώτη φορά σέ εἶχα γνωρίσει, Μπίλ... πρὶν

δικτὼ μέρες... ἐκεῖ κάτω... στὸ βουνό... Εἶχες ξεχάσει νὰ ἀλλάξης τὴ φωνή σου...

—Γιατί δὲν με πιάσατε τότε;

Ἐπακολούθησε μιὰ σιωπή. ἔπειτα ὁ σερίφης συνέχισε:

—Ναί... Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα ἐκτελέσει τὸ καθήκον μου ποὺ μοῦ ὑπαγόρευε νὰ σὲ ὀδηγήσω στὴ φυλακή... Μὰ μοῦ εἶχες σώσει τὴ ζωή, Μπίλ... Ἡ συνειδήσίς μου μὲ πρόσταζε νὰ μὴ σὲ πειράξω...

—Καὶ μ' ἀφήσατε νὰ φύγω...

—Σὲ ἀφήσα νὰ φύγης... καὶ δὲν ἔνοιωσα καμμιά τύψη γι' αὐτό.

Ἄλλο Μπίλ γέλασε νευρικά:

—Μὰ τώρα, εἴμαστε πάτσι, ἔ... Μοῦ σώσατε καὶ σείς με τὴ σειρά σας, τὴ ζωή!

Καὶ πρόσθεσε μὲ φωνὴ πτωγμένη:

—Καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ εἰσθε σίγουρος πὼς δὲ θὰ σὰς ξεφύγω... Μὲ προσωρίζετε γιὰ τὴν κρεμάλα... γιὰ τὸ δῆμιό...

Ἄλλο Μάρσμιθ δὲν ἀπάντησε. Μιὰ ἀκαθόριστη ἔκφρασι εἶχε ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό του.

—Μπίλ! Ἀπάντησέ μου μὲ ὅλη σου τὴν εὐκρίνεια... ἔχεις τὴν εὐκαιρία νὰ σώσης τὴν τιμὴ σου, τὴ ζωὴ σου... Μὲ δεβαιώνεις πὼς εἶσαι ἀθῶος... Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ποὺ δρισκόσουν τὴ στιγμή ποὺ σκότωσαν τὸν Στήβ Φούλερ;

Τὰ μάτια τοῦ Χόγουαρντ μισόκλεισαν. Ἦξερε πὼς ὁ Μάρσμιθ θὰ τὸν πίστευε ἂν μιλοῦσε...

—Ὅχι, φέλλισε. Ἀδύνατο... Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ δεβαιώσω εἶναι ὅτι δὲν σκότωσα ἐγὼ τὸν Φούλερ.

—Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις αὐτή;

Ἐνα γρήγορο ὄραμα πέρασε μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Μπίλ. Ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Λίσμπεθ... Τὸ εἶχε ἀποφοίσει, δὲ θὰ τὴν πρόδιδε. Ἀκόμη καὶ ἂν ἔχανε τὴν ἴδια του τὴ ζωή.

—Ναί, ἡ τελευταία μου λέξις, σερίφη... Σὰς ἀκολουθῶ... Στεῖλτε με στὸ δικαστήριο... Ἀργότερα, πολὺ ἀργότερα θὰ κοιτάζετε ἀσφαλῶς πὼς κάνατε ἕνα φοβερό λάθος!

Προφέροντας αὐτὲς τὶς λέξεις, ὁ Μπίλ χαιμήλωσε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ κρύψῃ τὸν πόνο ποὺ τοῦ ἔτρωγε τὰ σωθικά. Χωρὶς νὰ περιμένη ἀπάντησι, πῆγε νὰ βγῇ ἔξω. Μὰ εἶδε πὼς ὁ σερίφης δὲν τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ γύρισε νὰ δῇ.

Τὶ ἀπροσδόκητη ἔκπληξις! Ὁ σερίφης τοῦ χαμογελοῦσε καλοκάγαθα. Καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν, ἔλαμπαν μάλιστα πολὺ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν δακρυσμένα.

—Μπίλ!... Εἶσαι σπουδαῖο παλληκάρι!

Ἄλλο Μάρσμιθ τοῦ ἀρπάξε τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ

κούνησε τόσο ζωηρά, που παρὰ λίγο νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ὦμο.

—Τὴν ξέρω ὅλη τὴν ἱστορία σας!, φώναξε ὁ σερίφης.

—Πῶς;... Τὸ ξέρετε ὅτι...

—Ναί... Ἡ Λίσμπεθ μοῦ τὰ εἶπε... Μοῦ τὰ ὡμολόγησε ὅλα!

—Ὦ! Τὴν καημένη!

—Ὅχι!... Ἐγὼ ἀκόμῃ καὶ κάτι ἄλλο νὰ σοῦ πῶ.

Ὁ Μάρσμιθ ἔδειξε τὸ πτώμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κακοποιῶν ποὺ τὸ ἐβγαλὼν ἔξω:

—Δὲν τὸ ξέρεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ... Λέγεται Ντὰν Γουῶρμπλιγκ... Εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὴν ἐπίθεση στὸ Στὴβ Φούλερ...

Ὁ Μπίλ ἀρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ συγκίνηση. Ἦταν σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του. Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

—Εἴστε... εἴστε βέβαιος γι' αὐτό, σερίφης;

—Πρὶν σαρανταοκτὼ ὥρες, ἀνοικαλύψαμε στὰ περὶχωρὰ τοῦ Ράντερ - Γκρήικ τὸ πτώμα κάποιου Μεξικάνου, σκοτωμένου ἀπὸ σφαίρα. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν θανάσιμα πληγωμένος. Τὸν εἶχαν ἐγκοιτολεῖσιν ἐκεῖ, νομίζοντας πῶς εἶχε πιά ξεψυχήσει. Μὰ ἔζησε ἀκόμα ἔξιν ὥρες...

Ὁ Μπίλ ἀκούγε μὲ τὰ μάτια του ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι.

—Λεγόταν Ἀντώνιο Περέζ, ἐξακολούθησε ὁ σερίφης. Μὰς διηγήθηκε πῶς τὸν εἶχε χτυπήσει μὲ μπαϊμπεσιὰ ἓνας συνενοχὸς του, τοῦτος ἐδῶ ὁ Ντὰν Γουῶρμπλιγκ, ποὺ ἤθελε νὰ ἐξαφανίση κάθε μάρτυρα τοῦ ἐγκλήματός του.

—Ὁ Μεξικάνος!, ψιθύρισε ὁ Χόγουαρντ... Ἐκεῖνος ποὺ μοῦ κέρδισε τὸ ρολοὶ στὰ χαρτιά!

—Ναί, Μπίλ... Αὐτὸς εἶναι... Τὰ ὡμολόγησε ὅλα πρὶν παραδῶσῃ τὴν τελευταία του πνοή. Ξέρω τώρα πῶς ἔγιναν ὅλα. Δὲν εἶχες πῆ ψέματα... Δὲν μοῦ ἀπόμεινε ἄλλο παρὰ νὰ συλλάβω τὸν Ντὰν Γουῶρμπλιγκ γιὰ ὅλα τὰ κοικουρήματα ποὺ εἶχε κάνει...

—Ὡστε, δὲν εἵχατε ἔρθει γιὰ... γιὰ μένα, ἐδῶ;

Ὁ Μάρσμιθ δίστασε, ἔπειτα χαμογέλασε:

—Καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας... Εἶχες γράψῃ στὴ Λίσμπεθ. Ἦξερα τὴ διεύθυνσί σου... Εἶχα σκοπὸ ν'άρθω νὰ σὲ βρῶ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι... Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό... Μπορεῖς νὰ κρατηθῇς στὸ ἄλογο;

Ὁ Μπίλ Χόγουαρντ ἔμπηξε χαρούμενος τὰ γέλια:

—Εἶμαι ἔτοιμος νὰ τοιςδῶσω εἰκοσιτέσσερις ὄρες συνεχῶς, ἂν χρειαστῇ!, φώναξε.

—Δε χρειάζεται... Τὸ Ράντερ - Γκρήικ ἀπέχει μόνο μερικές ὥρες ἀπὸ δῶ.

—Μιά στιγμή, ψιθύρισε ὁ Μπίλ. Θὰ ἤθελα νὰ ξεφορτωθῶ καὶ τούτη τὴ τζίβα.

Καὶ ἔδεξε μὲ τὸ χέρι τὴ γενιάδα καὶ τὸ μουστάκι του.

—Θὰ σὲ ξυρίσω ἐγὼ προσωπικά..., προσφέρθηκε πατρικά ὁ Μάρσμουθ.

Ηταν ὁκτῶ ἡ ὥρα, βράδυ. Ἡ Λίσμπεθ μόλις εἶχε τελειώσει τὸ στρώσιμο τοῦ τραπέζιου. Φορεῦσε ἓνα ἀπ' τὰ πιὸ ὁμορφα φορέματά της. Εἶχε στρώσει ἓνα ἄσπρο τροπέζομάντηλο, εἶχε βάλει λουλούδια στὰ βάζα καὶ στὸ τραπέζι τὰ γιορτινὰ σερβίτσια.

Ἔνοιωθε τὴν καρδιά της ἐλαφριά καὶ γεμάτη ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα συγκίνησι. Ὁ πατέρας της τῆς εἶχε πῆ τὸ πρωῒ, ὅταν ἔφυγε, φιλώνοντας τὴν μὲ στοργή:

—Λίσμπεθ... Δὲ θάρθω τὸ μεσημέρι γιὰ φαΐ... Μὰ τὸ βράδυ θὰ εἶμαι δῶ γιὰ τὸ δείπνο στὶς ὁκτῶ ἀκριδῶς... Καὶ νὰ ἐτοιμάσης ἓνα κολὸ φαΐ γιὰ τρία άτομα...

—Θάχουμε κολεσμένους, πατέρα;

—Μὰ ναι. Κάποιο φίλο... Ἐλπίζω, βέβαια, πὼς θάρθῃ.

Δὲν τῆς εἶχε πῆ τίποτ' ἄλλο. Κι' ἡ Λίσμπεθ, παρὰ τὴν περιέργειά της, δὲν εἶχε ἐπιμείνει. Ἦξερε πὼς δὲ θὰ τοῦ ἔπαιρνε λέξι.

Τὸ ρολοῖ, ποῦ ἦταν κρεμοσμένο στὴν κουζίνα, κτύπησε ὁκτῶ καὶ πέντε.

—Ὁ πατέρας ἄργησε... Εἶπε πὼς θάρθῃ στὶς ὁκτῶ ἀκριδῶς... Δίχως ἄλλο...

Ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω τὸ παροβολητὸ ἀλόγου. Ἡ Λίσμπεθ ὤρμησε στὸ κοπῶφλι. Εἶδε μιὰ σιλουέττα μέσα στὸ σκοτάδι. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε κατέβει ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ προχωροῦσε, μᾶλλον ἔτρεχε, πρὸς τὸ μέρος της.

Ὡπισθοχώρησε, ἔβλεπε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της ποῦ χτυποῦσε σὰ νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ. Στηρίχτηκε στὸ πρεδάζι τῆς πόρτας.

—Μπίλ!... ὦ, Μπίλ!...

—Λίσμπεθ... Ναι, ἐγὼ εἶμαι...

Είδε τὸ χέρι του ποὺ ἦταν τυλιγμένο μὲ τὸν ἐπίδεσμο.
 "Ἐδειξε κάποιαν ἀνησυχία.

—Μπᾶ! Μιὰ γρατζουνιά εἶναι!..., τῆς εἶπε ἐκεῖνος.
 Ὁ νέος προχώρησε καὶ τὴν ἄρπαιξε ἀπ' τὴ μέση. Ἐκείνη ἔρριχνε φοβισμένες μοιτιές πίσω ἀπὸ τὸν ὦμο του πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὸ ρολόι.

—Μπὶλ... Πρέπει νὰ φύγης... Ὅπου γὰ εἶναι θὰ γυρίση ὁ πατέρας μου!... "Ἄν σέ ἔβρισκε ἐδῶ... Θὰ σέ ἔπιανε καὶ θὰ σ' ἔρριχνε χωρὶς οἶκτο στὴ φυλοικὴ...

—Εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὰ ὑποστῶ ὅλα, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Καὶ ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος τῆς νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἐκείνη ἦταν σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀνησυχία. Ἡ πεποίθησις ποὺ ἔδειχνε ὁ Μπὶλ τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάσῃ. Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, βρισκόταν σὲ μεγάλη ταραχὴ. Ἀφοῦ ἐμπιστεύθηκε στὸν πατέρα τῆς τὸ μυστικὸ ποὺ τὴν ἐπνίγε, εἶχε διαπιστώσει πῶς ὁ σερίφης κρατοῦσε μιὰν ἀλλόκοτη στάσι. Ἐκεῖ ποὺ περίμενε μιὰν ἐκρηξί θυμοῦ, τὸν εἶδε νὰ μένη ἄφωνος καὶ σκεπτικός.

Καὶ τώρα ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσε εἶχε ἔρθει. Τί θὰ ἔβγαине ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ἐνοιῶθε σὰν νὰ ἦταν κλεισμένη σ' ἓνα τρελλὸ κύκλο ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ γεγινότα. Ἐνοιῶθε σὰν νὰ βρισκόσιν μέσα σὲ μιὰ κοιταγίδα.

Ἀκούστηκε καὶ δεῦτερο ποδοβολητό. Ἡ Λίσμπεθ ἔγινε κάτασπρη σὰν ποινί.

—Τὸ ὄλογο τοῦ πατέρα μου, ψιθύρισε μὲ πνιγμένη φωνή. Θεέ μου!... Εἶναι πολὺ ὀργὰ νὰ κρυφτῇς...

Ὁ Μάρσιμθ μπήκε. Κύτταξε τὸν Μπὶλ Χόγουαρντ. Κύτταξε τὴ Λίσμπεθ ποὺ ἔτρεμε σύγκορμη. Ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του στὴν κόρη του.

—Ἐ, λοιπόν, γυιό μου..., Ἐτσι ὑποδέμθηκες τὸ μου σάφιρ μας... Βέβαια, ναί, αὐτὸς εἶναι...

Δὲν τέλειωσε τὴ φράσι του. Ἡ Λίσμπεθ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ εὐτυχίας καὶ σωριάστηκε λιπόθυμη. Οἱ δυὸ ἄντρες ἔτρεξαν νὰ τὴν συνφέρουν.

Ὅτοι ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς, ὁ Μάρσιμθ σκούπισε τὸ μέτωπό του. Ἐκείνη χοιμαγελοῦσε πότε στὸν πατέρα τῆς καὶ πότε στὸν Μπὶλ.

—Ἐ, λοιπόν!, εἶπε ὁ Μάρσιμθ. Φίλησε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ σου!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ἓνας μεγάλος σαματάς. Ὁ σερίφης ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοιξε:

—Ζήτω! Ζήτω!..., φώναζε ξέφρενα ἓνα μεγάλο πλήθος.
 Ζήτω ὁ Μπὶλ Χόγουαρντ!...

"Όλο τὸ Ράντερ - Γκρήικ εἶχε μαζευτὴ μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ σερίφη. Εἶχαν μάθει τὴν ἱστορία τοῦ νεαροῦ κάου - μπού. "Ήξεραν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης ἀγνωστος ποὺ εἶχε πρὶν ὀκτῶ μέρες σώσει τὸν σερίφη ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ χάρου. Καί, μόλις μαθεύτηκε πὼς ξαναγύρισε—πράγμα ποὺ τὸ διέδωσαν μὲ τρόπο οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μάρσμιθ, ὅλοι τους ἔτρεξαν μὲ ἐνθουσιασμό στὸ σπίτι τοῦ τελευταίου.

Τὸν ἀνακήρυξαν ἥρωα τῆς πόλεώς τους!

"Ο Μπίλ πρόβριλε πίσω ἀπ' τὸν Μάρσμιθ. Κρατοῦσε τὴ Λίσμπει ἀπ' τὴ μέση. Οἱ ἐπευφημίες πολλαπλασιάστηκαν. Τὰ πλατύγυρα καπέλλα πετάγονταν στὸν ἀέρα. "Όλοι τους ἦσαν εὐτυχεῖς γιὰ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἀπαισίου δολοφόνου τοῦ Φούλερ. "Ήσαν εὐτυχεῖς γιατί γύρισε ἓνα δικό τους παλληκάρι τελείως ἀποκαταστημένο.

Σιγά - σιγά, τὸ πλήθος διαλύθηκε καὶ οἱ τρεῖς τους ξαναγύρισαν στὸ τραπέζι.

"Ο Μάρσμιθ ἔδειξε τὶς θέσεις τους καὶ ἄνοιξε μιὰ μποτίλια παλὴ κρασί.

—Εἶναι γαλλικὸ παλὸ κρασί, τοὺς εἶπε μὲ ἐπίσημο τόνο. Μοῦ τὸ εἶχε στείλει ἓνας καλὸς μου φίλος ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ φύλαγα γιὰ τὸ τραπέζι τῶν ἀρραβῶνων τῆς κορούλας μου... "Ε, μωρὲ μπερμπάντη Μπίλ, μοῦ τὴν ξεμουάλισες! Δὲν εἶχα κομμειὰν ἀμφιβολία πὼς ἐσὺ θὰ ἦσουν ὁ μέλλων γαμπρός μου!

Γέμισε τὰ ποτήρια σιγά, μὲ προσοχή.

—Ξέρεις, Μπίλ, ψιθύρισε ὁ Μάρσμιθ ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή. "Εκείνο ποὺ μὲ τούμπαρα μὲ τὸ μέρος σου, δὲν εἶναι τόσο ἡ δοῆθεια πρὸς μοῦ πρόσφερες στὸ δουνό. Αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ ἐνστικτώδες ὅταν ἔχη κανεὶς λίγη καρδιά... Μὰ εἶναι...

Δὲν τέλειωσε τὴν κουδέντα του. Οἱ δυὸ νέοι δὲν τὸν πρόσεχαν ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Ἀντήλλασσαν μετὰξὺ τους ἀτελείωτες ματιές, ποὺ τὶς συνώδεε τὸ ὑπέροχο χαμόγελο τῆς κοπέλλας καὶ τὸ γεμάτο ἐμπιστοσύνη χαμόγελο τοῦ Μπίλ.

—Μὰ τὸ Θεό!, ἔσπασε ὁ Μάρσμιθ. Καὶ νὰ σκέπτωμαι πὼς τὰ δυὸ αὐτὰ πιτσουνάκια ποῖρά λίγο νὰ φέρουν τὴν ἴδια τὴν καταστροφή τους μόνα τους, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ μιλήσουν!

"Ο Μπίλ ἄρχισε νὰ γελάει σιγανά:

—Μὰ αὐτὸ ἦταν κι' ἡ αἰτία ποὺ ἐπὶ τέλος μ' ἐκτιμήσατε, Μάρσμιθ...

—Μπορείς, νομίζω, νὰ μὲ λὲς «ποιτέρα», λεβέντη μου!

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες ἐβδομάδες, τὸ Ράντερ - Γκρήικ ἀποκτοῦσε καὶ βοηθὸ τοῦ σερίφη. Λεγόταν Μπίλ Χόγουαρντ καὶ ἔκανε θαύματα.

Ἡ μικρὴ πόλις, πού ἡ φήμη της στὰ γύρω μέρη ἦταν κιόλας ξακουστὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἠθῶν καὶ τὴ μεγάλη τάξι καὶ ἡσυχία πού βοοῖστέλεε ἐκεῖ, ἔγινε ἡ πόλις - πρότυπο σ' ὅλες τὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

Παντοῦ —ἀπ' τὸ Βοορᾶ ὡς τὸ Νότο κι' ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ ὡς τὴ Δύσι— ἔλεγαν γιὰ μιὰ πόλι πού θεωροῦσαν καλὴ: «Εἶναι ἡσυχὴ καὶ διοικεῖται καλὰ, ὅπως τὸ Ράντερ - Γκρήικ».

Ὅταν κατὰ σύμπτωσι γινόταν καμμιὰ ἀναμπουμπούλα στὶς γειτονικὲς πόλεις καὶ ζητοῦσαν τὴν ἐνίσχυσι τοῦ σερίφη Μάρσμιθ καὶ τοῦ βοηθοῦ του Μπίλ Χόγουαρντ, ἐκεῖνοι πάντοτε τοὺς συμβούλευαν νὰ εἶναι μετρημένοι καὶ δίκαιοι.

—Μὴν καταδικάζετε ποτὲ ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Μὴν ἀποφασίζετε ποτὲ κάτι μόνο γιατί τὸ πιστεύετε πῶς ἔτσι εἶναι... Ἐρευνάτε καὶ ξανσερευνάτε τὰ γεγονότα. Ἀναλύετε κάθε δεδομένο... Μιὰ δικαστικὴ πλάνη εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ διαπραχθῇ...

Κι' ὁ Μπίλ Χόγουαρντ σκέπτεται κάποτε τὴν «Καντίνα ντέλ Ρίε» πάνω στὰ σύνορα, στὸ Πάλο - Ἄλτο, ὅπου γνώρισε στιγμὲς τόσο σκοτεινὲς καὶ τόσο δυστυχισμένες...

ΤΕΛΟΣ

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικὰ μικρὰ
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΕΣ

Τιμὴ δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ